

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2019. március 19.*

„Állami támogatások – Postai ágazat – Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekből eredő nettó költségek ellentételezése – A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat – Megsemmisítés iránti kereset – Az eljáráshoz fűződő érdek – Indokolási kötelezettség – Egyenlő bánásmód – Arányosság – A tulajdonhoz való jog – A vállalkozás szabadsága”

A T-282/16. és T-283/16. sz. egyesített ügyekben,

az **Inpost Paczkomaty sp. z o.o.** (székhelye: Krakko [Lengyelország], képviseli kezdetben: T. Proć, később: M. Doktor ügyvédek)

felperesnek (T-282/16. sz. ügy),

az **Inpost S.A.** (székhelye: Krakko, képviseli: W. Knopkiewicz ügyvéd)

felperesnek (T-283/16. sz. ügy)

az **Európai Bizottság** (képviselek: K. Herrmann, K. Blanck és D. Recchia, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Lengyel Köztársaság** (képviselek: B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az EUMSZ 263. cikk alapján a 2015. november 26-i C(2015) 8236 final bizottsági határozat megsemmisítése iránt benyújtott kérelmei tárgyában, amely határozatban a Bizottság nem emelt kifogást a 2013. január 1-je és 2015. december 31. közötti időszakban a Poczta Polskát terhelő egyetemes postai szolgáltatási kötelezettségek e társaság általi teljesítéséből eredő nettó költségek ellentételezése formájában a Poczta Polska részére nyújtott támogatásra vonatkozó, a lengyel hatóságok által bejelentett intézkedéssel szemben,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, V. Kreuzschitz, I. S. Forrester, N. Póltorak és E. Perillo (előadó) bírák,

hivatalvezető: K. Guzdek tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. április 24-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

meghozta a következő

Ítéletet

I. A jogvita előzményei és alkalmazandó fő jogszabályi rendelkezések

- 1 A Poczta Polska (a továbbiakban: PP) lengyel részvénytársaság, amelynek egyetlen részvényese a Lengyel Köztársaság államkincstára. A jelen ügyben vizsgált tényállás megvalósulásának időpontjában a tevékenysége alapvetően az egyetemes postai szolgáltatásokra, valamint az üzenetküldési szolgáltatásokra terjedt ki, amelyek kapcsán ekkor Lengyelország első számú szolgáltatója volt.
- 2 Az EK-Szerződésnek a jelen jogvitában alkalmazandó és a belső piac fejlődésére vonatkozó releváns rendelkezései értelmében a szóban forgó szolgáltatások az egyrészt az Európai Közösség – ma Európai Unió –, másrészt pedig a tagállamok közötti megosztott jogalkotási hatáskörbe tartoztak, mint ez egyébként még ma is így van.
- 3 Így ami az uniós jogot illeti, az alkalmazandó szabályokat a 97/67/EK irányelvnek a közösségi postai szolgáltatások belső piacának teljes megvalósítása tekintetében történő módosításáról szóló, 2008. február 20-i 2008/6/EK európai parlament és tanácsi irányelvvel (HL 2008. L 52., 3. o.; helyesbítés: HL 2015. L 225., 49. o.) módosított, a közösségi postai szolgáltatások belső piacának fejlesztésére és a szolgáltatás minőségének javítására vonatkozó közös szabályokról szóló, 1997. december 15-i 97/67/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1998. L 15., 14. o.; helyesbítés: HL 2015. L 47., 34. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 3. kötet, 71. o.; a továbbiakban: postai irányelv) állapította meg.
- 4 Különösen, ami azokat a pénzügyi következményeket illeti, amelyek e szolgáltatási ágazatnak az Unió belső piacán történő liberalizációjából származhatnak, a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdése még jelenleg is akként rendelkezik, hogy ha az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek olyan „méltánytalan pénzügyi terhet” jelentenek, amelyet az e szolgáltatás nyújtására kijelölt szolgáltatónak egyedül kellene viselnie, az érintett tagállam bevezethet „egy, az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek a [különböző] szolgáltatók [...] közötti megosztására szolgáló mechanizmust”.
- 5 A postai irányelv 7. cikkének (4) bekezdése szerint, ha ilyen mechanizmus kerül bevezetésre, az érintett tagállam „létrehozhat[...] egy, a [szóban forgó] szolgáltatók [...] által fizetett díjakból finanszírozott kompenzációs alapot”. A postai irányelv 7. cikkének (5) bekezdése szerint az említett kompenzációs alap létrehozásakor, valamint az e cikk (3) és (4) bekezdésben említett pénzügyi hozzájárulások szintjének meghatározásakor „[a] tagállamok biztosítják, hogy [...] az átláthatóság, a megkülönböztetésmentesség és az arányosság elvét tiszteletben tartják”.
- 6 A postai irányelv I. melléklete B. részének második bekezdése szerint az egyetemes szolgáltatási kötelezettség nettó költsége az egyetemes szolgáltatás nyújtásával kapcsolatban felmerülő és ahhoz szükséges költség. E költséget úgy kell kiszámítani, mint „egy [...] [ilyen] szolgáltató[nak] [...] [a postáról szóló nemzeti törvényben előírt] kötelezettséggel együtt járó és egyetemes szolgáltatási kötelezettség nélkül jelentkező nettó költségeinek különbségét”.
- 7 Lengyelországban a postai irányelvet a 2012. november 23-i ustawa Prawo pocztowe (a postáról szóló törvény) (Dz. U. 2012, 1529. tétel) (a továbbiakban: a postáról szóló lengyel törvény) ültette át. E törvény 2. cikke szerint az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatások ebben az országban a levél- és postaicsomag-küldeményeket, valamint a vakoknak szóló küldeményeket magukban foglaló azon szolgáltatásokat jelentik, amelyeket nem a kijelölt szolgáltató teljesít az egyetemes szolgáltatási kötelezettségei keretében. Az egyetemes postai szolgáltatás címén a postai levelek és csomagok

szállítását és szétoztását minden munkanapon, hetente pedig legalább öt napon keresztül biztosítani kell. Az érintett postai küldemények tömege nem haladhatja meg a 2000 grammot, a csomagok tömege azonban egészen 10 000 grammig terjedhet (a postáról szóló lengyel törvény 45. és 46. cikke).

- 8 A postáról szóló lengyel törvény 178. cikkének (1) bekezdése szerint a lengyel postai szolgáltatás reformjának végrehajtását első lépésben és a 2013. január 1-jétől számított három évre a PP-re bízták, amely így Lengyelország egész területén köteles volt elvállalni az egyetemes postai szolgáltatási kötelezettségeket.
- 9 Miután így rögzítésre került e reform jogi háttere, a lengyel hatóságok – élve többek között a postai irányelvben (lásd a fenti 3–6. pontot), valamint a postáról szóló lengyel törvény releváns rendelkezéseiben biztosított lehetőségekkel – 2014. június 10-én olyan támogatási programot jelentettek be a Bizottságnak, amely egyrészt az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek megosztási mechanizmusára, másrészt pedig az e mechanizmus kialakításához képest kiegészítő jellegű kompenzációs alap létrehozására vonatkozott.
- 10 A kompenzációs alapot részben azokból a hozzájárulásokból finanszírozták, amelyeket az érintett postai szolgáltatók kötelesek voltak az említett alapba utalni, részben pedig az állami költségvetésből. Különösen, a postáról szóló lengyel törvény 108. cikkének (2) bekezdésében előírt hozzájárulási kötelezettség az egyenértékű egyetemes szolgáltatásokat nyújtó postai szolgáltatókra vonatkozott, amelyek e jogcímen elért éves bevételének ugyanakkor 1 millió lengyel zloty (PLN) felett kellett lennie. Az egyes érintett szolgáltatók által fizetendő összeg éves szinten egyik esetben sem haladhatta meg az egyetemes szolgáltatásaiból származó bevételek összegének 2%-os felső határát (a továbbiakban: a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány).
- 11 E mechanizmust, amelyet eredetileg a 2013-tól 2026-ig terjedő időszak fedezése érdekében írtak elő, végül a hatáskörrel rendelkező lengyel hatóságok által 2015. január 5-én a Bizottságnak megküldött levélben a 2013-tól 2015-ig terjedő időszakra korlátozták (a továbbiakban: nemzeti kompenzációs rendszer vagy a szóban forgó intézkedés).
- 12 A Bizottság 2015. november 26-án, az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.) 4. cikkének (3) bekezdése alapján akként határozott, hogy a nemzeti kompenzációs rendszerrel szemben nem emel kifogást azon az alapon, hogy a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásról van szó (a továbbiakban: megtámadott határozat). A Bizottság szerint a közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásról szóló európai uniós keretszabályt (2011) tartalmazó közleményének (HL 2012. C 8., 15. o., a továbbiakban: ágész-keretszabály) 2.1–2.8. szakaszában meghatározott kritériumok alapján a szóban forgó intézkedés nem olyan jellegű, hogy az Unió érdekében ellentétes mértékben befolyásolja a kereskedelmet. Ezenkívül a kompenzációs alap működési elvei nem eredményeznek súlyos versenytorzulásokat, vagyis nincs szükség további követelményekre annak biztosítása érdekében, hogy a kereskedelem fejlődése ne legyen az Unió érdekeivel ellentétes mértékben befolyásolva.
- 13 A felperesek egyrészt az Inpost Paczkomaty sp. z o.o., másrészt pedig az Inpost S.A. E társaságok az Integer.pl S.A. lengyel cégcsoport részei, amely a postáról szóló lengyel törvény 2. cikke értelmében hozzájárul azon kompenzációs alap finanszírozásához, amelyet az említett törvénnyel hoztak létre, és amely lehetővé teszi a PP számára, hogy ennek megfelelő kompenzációkban részesüljön (lásd a fenti 9. pontot).

II. Az eljárás és a felek kérelmei

- 14 A felperesek Törvényszék Hivatalához 2016. május 30-án benyújtott keresetleveleikkel megindították az egyik felperes esetében T-282/16., a másik felperes esetében pedig T-283/16. szám alatt nyilvántartásba vett kereseteket.
- 15 A Törvényszék Hivatalához 2016. szeptember 15-én benyújtott beadványával a Lengyel Köztársaság kérte, hogy a jelen eljárásban a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhatson.
- 16 A Törvényszék Hivatalához 2016. szeptember 27-én benyújtott beadványával a Bizottság indítványozta a jelen ügyek egyesítését.
- 17 A Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2016. október 28-i végzésével engedélyezte a beavatkozást a Lengyel Köztársaság számára.
- 18 Az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az eljárást befejező határozat meghozatala érdekében a Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2016. november 14-én hozott határozatával az eljárási szabályzat 68. cikke alapján a T-282/16. és T-283/16. sz. ügyeket egyesítette.
- 19 A Lengyel Köztársaság 2017. január 19-én benyújtotta a beavatkozási beadványát.
- 20 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (harmadik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzat 89. cikkének (3) bekezdésében szabályozott pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket tett fel a feleknek, továbbá felhívta őket arra, hogy azokra írásban válaszoljanak, aminek a felek az előírt határidőn belül eleget tettek.
- 21 A Törvényszék harmadik tanácsának javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikke alapján úgy határozott, hogy kibővített tanács elé utalja az ügyet.
- 22 A Törvényszék a 2018. április 24-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.
- 23 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:
 - semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 24 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - utasítsa el a kereseteket;
 - a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. A jogvita tárgyáról és a felperesek eljáráshoz fűződő érdekéről

- 25 A jelen jogvita tárgyát illetően ki kell emelni, hogy a felperesek állításával ellentétben a nemzeti kompenzációs rendszer nem érinti a 2015. december 31. utáni időszakot, mivel az egyetemes postai szolgáltatásoknak a 2016-tól 2025-ig terjedő időszak vonatkozásában történő finanszírozása nem képezi tárgyát a megtámadott határozatnak (lásd e határozat (2) és (12) preambulumbekzdését, valamint a fenti 11. pontot).
- 26 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék által pervezető intézkedés keretében feltett írásbeli kérdésre adott válaszként a felperesek jelezték, hogy a kompenzációs alapot sem 2014-ben, sem pedig 2015-ben nem használták, továbbá „[a]z, hogy a [PP] részéről ténylegesen nem merült fel olyan igény, amely az említett évek vonatkozásában lehetővé tette volna e mechanizmus alkalmazását [...], azzal a következménnyel jár, hogy a megtámadott határozat a felperes[ek]el szemben nem fejt ki kedvezőtlen joghatásokat”. Ebből következik, hogy a felperesek még a saját bevallásuk szerint sem igazolnak a megtámadott határozattal szembeni eljáráshoz fűződő érdeket annyiban, amennyiben e határozat nem emel kifogást a szóban forgó intézkedéssel szemben ezen intézkedésnek a 2014. és a 2015. év során történő alkalmazása tekintetében, mivel az ilyen érdek feltételezi, hogy e határozat megsemmisítése önmagában alkalmas joghatások kifejtésére, továbbá hogy a keresetből így az eredményénél fogva előnye származhat annak a félnek, aki azt megindította (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 17-i Mory és társai kontra Bizottság ítélet, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a jelen keresetek csak annyiban elfogadhatók, amennyiben a megtámadott határozat a 2013. év során joghatásokat fejtett ki a felperesekkel szemben, mivel a szóban forgó intézkedés és az említett határozat tárgyát képező kompenzációs alapot a 2014. és a 2015. év során nem aktiválták.

B. Az ügy érdeméről

- 28 A keresetek alátámasztása érdekében a felperesek hét jogalapot hoznak fel, amelyek lényegében a következőkön alapulnak: az első öt jogalap az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésén, hogy nem tartották tiszteletben az ágész-keretszabályt és a postai irányelv 7. cikkét; a hatodik jogalap az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 16. és 17. cikkének megsértésén, az utolsó jogalap pedig az indokolási kötelezettség megsértésén.

1. Az első, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy nem tartották tiszteletben a postai irányelv 7. cikkének (2) bekezdését, valamint az ágész-keretszabály 19. pontját

- 29 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a szóban forgó intézkedést a Bizottság nem nyilváníthatta volna összeegyeztethetőnek a belső piaccal, mivel a lengyel jogalkotó azon döntése, hogy a szóban forgó egyetemes postai szolgáltatásokkal járó feladatokat a PP-re bízta, nem képezte tárgyát olyan közbeszerzési eljárásnak, amely tiszteletben tartotta volna a közbeszerzések területén irányadó uniós szabályokat, mindenesetre pedig olyan eljárásnak sem, amely tiszteletben tartotta volna az átláthatóság és az egyenlő bánásmód elvét, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát.
- 30 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság vitatja e jogalap megalapozottságát. Másfelől a tárgyalás során a Bizottság e tárgyban hoztette, hogy a felpereseket nem lehet úgy tekinteni, mint amelyek jogosultak lennének ilyen jogalapot felhozni, amely ugyanis csak a PP konkrét helyzetére és jogaira vonatkozik.

31 A postai irányelv 7. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„A tagállamok az egyetemes szolgáltatások nyújtását az alkalmazandó közbeszerzési szabályokkal és rendelkezésekkel összhangban álló közbeszerzési eljárás – többek között az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben meghatározott versenypárbeszéd vagy előzetes versenyeztetéssel vagy előzetes versenyeztetés nélkül történő tárgyalásos eljárás – keretében is biztosíthatják.”

32 A jelen ügyben kétségtől nem vitatott, hogy a postáról szóló lengyel törvény anélkül jelölte ki a PP-t az egyetemes postai szolgáltatások nyújtására, hogy a lengyel hatóságok ezt megelőzően közbeszerzési eljárást szerveztek volna.

33 Ugyanakkor, mint azt a Bizottság és a Lengyel Köztársaság helyesen kiemeli, a postai irányelv 7. cikkének (2) bekezdése nem kötelezi az érintett tagállamot arra, hogy közbeszerzési eljárásokat folytasson le azon jogalany kiválasztása érdekében, amelyre az egyetemes postai szolgáltatások nyújtását rá kívánja bízni, mivel az ilyen eljárások lefolytatása – az irányelv azon rendelkezése alapján, amely szerint „[a] tagállamok [...] biztosíthatják” – csupán lehetőség.

34 A postai irányelv 7. cikke (2) bekezdésének e szó szerinti értelmezését megerősíti a rendszertani értelmezés is, a 2008/6 irányelvnek többek között a (23) preambulumbekkezdése alapján, amelynek szövege a következő:

„[A] tagállamoknak további rugalmasságra van szükségük, hogy az egyetemes szolgáltatáshoz való hozzáférés garantálásához a leghatékonyabb és legmegfelelőbb mechanizmust meghatározzák, tiszteletben tartva az objektivitást, az átláthatóságot, a megkülönböztetésmentességet, az arányosságot és a lehető legkisebb mértékű piactorzítás elveit[,] [akár] az egyetemes szolgáltatás piaci erői révén való nyújtás[ával], [akár] egy vagy több vállalkozás kijelölés[ével] az egyetemes szolgáltatás különböző elemeinek nyújtására vagy különböző területek ellátására, [akár pedig] az egyetemes szolgáltatások közbeszerzés révén való biztosítás[ával].”

35 A fentiekből következik, hogy a közbeszerzési eljárások csupán egyikét képezik az érintett tagállam által választható lehetőségeknek, többek között azzal a feltétellel, hogy e választás során megfelelően tiszteletben tartják az átláthatóság és az egyenlő bánásmód elvét, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát. Végeredményben ez az értelmezés felel meg a Bizottság által az ágész-keretszabály 56. pontjában kialakított értelmezésnek, amely pontban a Bizottság elismeri, hogy az érintett tagállamnak lehetősége van arra, hogy „versenyeztetési eljárás nélkül biz[zon] meg egy közszolgáltatót [ágész] nyújtásának feladatával egy [...] nem védett piacon”.

36 Márpedig a felperesek nem „magát a legitimitását” vitatják „a [PP mint egyetemes postai szolgáltató] jogszabályi úton történő kijelölésének”, hanem lényegében annak kijelölésére szorítkoznak, hogy e kijelölés során figyelmen kívül hagyják az átláthatósággal, az egyenlő bánásmóddal és a hátrányos megkülönböztetés tilalmával kapcsolatos követelményeket, mivel 2012 decemberében „a lengyel hatóságok alapvetően eltérő feltételek mellett szavazták meg [a postáról szóló lengyel törvényt] azon feltételekhez képest, amelyeket 2010 [szeptemberében] nyilvános konzultációra bocsátottak, különösen ami a nettó költségek finanszírozási szintjének növekedését illeti, amely a bevételek 1%-áról azok 2%-ára emelkedett”.

37 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a fenti érvelés nem arra az eljárás módra vonatkozik, amelynek révén a PP-t a 2013. január 1-jétől számított hároméves időszakra egyedüli szolgáltatóként kijelölték az egyetemes postai szolgáltatások nyújtására, hanem – mellel a második jogalapot előrevetítve – arra a módra irányul, ahogyan a lengyel hatóságok a szóban forgó kompenzációs szintet végül

kiszámították és megállapították. Következésképpen ezt az érvelést mint hatástalant el kell utasítani annyiban, amennyiben az az átláthatóság és az egyenlő bánásmód követelményén, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmán alapul.

- 38 Ezenkívül nem vitatott: azt, hogy egy meghatározott időszak vonatkozásában a PP-t jelölik ki az egyetemes postai szolgáltatások nyújtására, már a 2010 szeptemberében tartott azon nyilvános konzultáció során is kilátásba helyezték, amelyre épp a releváns nemzeti jogalkotási folyamat keretében került sor. Mindenesetre ebből az következik, hogy az egyetemes postai szolgáltató kiválasztását illetően a felperesek az átláthatóság és az egyenlő bánásmód követelménye, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalma megsértésének alátámasztása érdekében nem állíthatják megalapozottan azt, hogy a postáról szóló, 2012-ben megszavazott törvényt „alapvetően eltérő” feltételek mellett fogadták volna el azon feltételekhez képest, amelyeket 2010 szeptemberében nyilvános konzultációra bocsátottak.
- 39 Végül az a körülmény, hogy a PP-t közvetlenül és kizárólag jogszabályi úton jelölték ki az egyetemes postai szolgáltatások nyújtására, önmagában nem elegendő annak alátámasztásához, hogy megsértették az átláthatóság és az egyenlő bánásmód elvét, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát. E tekintetben pontosítani kell, hogy a postáról szóló lengyel törvényt 2012. december 29-én hirdették ki ezen ország hivatalos lapjában, továbbá hogy a Lengyel Köztársaság az egyetemes szolgáltatás terjedelmének meghatározásával kapcsolatos széles mérlegelési jogkörének (lásd: 2017. december 20-i Comunidad Autónoma del País Vasco és társai kontra Bizottság ítélet, C-66/16 P–C-69/16 P, EU:C:2017:999, 69. és 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) gyakorlása keretében és az ágész-keretszabály 15. pontjával összhangban szabadon határozhatta meg azon aktus jogi formáját, amely a kijelölt vállalkozásra ruhazza az általános gazdasági érdekű szolgáltatás (ágész) ellátásáért való felelősséget.
- 40 Ugyanez a helyzet akkor is, ha a kijelölt egyetemes szolgáltató – mint a jelen ügyben is – „100%-ban az állam tulajdonában lévő” közjogi jogalany. Az említett szolgáltató közjogi jellege ugyanis önmagában nem vonja kétségbe azt, hogy a kijelöléséről az egyetemes szolgáltatói megbízás odaítélésére vonatkozó, az ítélkezési gyakorlatban elismert elvek tiszteletben tartásával döntöttek (lásd ebben az értelemben: 2008. február 12-i BUPA és társai kontra Bizottság ítélet, T-289/03, EU:T:2008:29, 161. és azt követő pontok).
- 41 Figyelembe véve az eddigieket, továbbá anélkül, hogy határozni kellene az e jogalap elfogadhatóságával kapcsolatos, a Bizottság által a tárgyalás során felvetett kérdésről, az első jogalapot mint megalapozatlant mindenképp el kell utasítani.

2. A második, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen ítélte úgy, hogy teljesülnek az ágész-keretszabály 14. és 60. pontjában meghatározott feltételek

- 42 A második jogalap keretében a felperesek két, egymástól elkülönülő kifogást hoznak fel. Egyrészt azt állítják, hogy a jelen ügyben nem tartották tiszteletben a nyilvános konzultációra vonatkozó, az ágész-keretszabály 14. pontjának alkalmazásából eredő követelményeket. A postáról szóló lengyel törvény tervezete jelentősen változott azon eredeti tervezethez képest, amelyre a 2010 szeptemberében szervezett nyilvános konzultáció vonatkozott, amennyiben a hozzájárulás mértéke időközben az érintett bevételek 1%-áról azok 2%-ára emelkedett. Ezért, mivel nem került sor olyan újabb konzultációra, amelyre az ágész-keretszabály 14. pontja alapján szükség lett volna, e jogszabályi módosítást anélkül fogadták el, hogy a lengyel hatóságok megfelelően figyelembe vették volna a PP-n kívüli egyéb postai szolgáltatók érdekeit, valamint az egyetemes szolgáltatás iránti igényeket. Másrészt, a felperesek úgy vélik, hogy nem tartották tiszteletben az ágész-keretszabály 60. pontjában előírt átláthatósági

követelményeket sem, mivel a Bizottság a megtámadott határozatban nem állapította meg, hogy a nyilvános konzultáció eredményeit akár az interneten, akár pedig egyéb megfelelő módon közzétették volna.

- 43 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság vitatja ezen érvelés megalapozottságát. A tárgyalás során a Bizottság azt is előadta, hogy a szóban forgó jogalapot elfogadhatatlannak kell tekinteni, mivel az sem közvetlenül, sem pedig személyükben nem érinti az egyes felperesek helyzetét.

a) Az első kifogásról

- 44 Az első kifogást illetően előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörének gyakorlása során magatartási szabályokat fogadhat el azon kritériumok meghatározása érdekében, amelyek alapján értékelni szándékozik, hogy a valamely ágész működtetéséhez kapcsolódó, a tagállamok által tervezett támogatási intézkedések összeegyeztethetők-e a belső piaccal. A Bizottság az ágész-keretszabályhoz hasonló ilyen magatartási szabályok elfogadásával és közzétételével, amely révén kijelenti, hogy ezentúl alkalmazni fogja e szabályokat az általuk érintett esetekre, korlátozza magát az említett mérlegelési jogkör gyakorlásában, és főszabály szerint nem térhet el e szabályoktól anélkül, hogy ne tenné ki magát annak, hogy egyes esetekben az általános jogelveknek – mint az egyenlő bánásmód vagy a bizalomvédelem elvének – a megsértése címén felelősségre vonható legyen (lásd ebben az értelemben: 2016. március 8-i Bizottság kontra Görögország ítélet, C-431/14 P, EU:C:2016:145, 68–70. pont; 2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 38–40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. július 16-i Zweckverband Tierkörperbeseitigung kontra Bizottság ítélet, T-309/12, nem tették közzé, EU:T:2014:676, 212. pont).

- 45 Az ágész-keretszabály 14. pontjának szövege a következő:

„A jelen közleményben meghatározott elvek alkalmazási köre kapcsán a tagállamoknak be kell mutatniuk, hogy a felhasználók és a szolgáltatók érdekeinek figyelembevétele érdekében nyilvános konzultáció vagy más alkalmas eszköz segítségével kellően mérlegelték közszolgáltatás iránti igényeiket. Ez az előírás nem alkalmazandó, amennyiben nyilvánvaló, hogy egy újabb konzultáció nem eredményez jelentős hozzáadott értéket egy nemrégiben végzett konzultációhoz képest.”

- 46 Márpedig e rendelkezés szövegéből világosan kitűnik, hogy a nyilvános konzultáció szervezése nem kötelező, az ilyen eljárás ugyanis csupán egyikét képezi azon alkalmas eszközöknek, amelyekhez a tagállam annak érdekében folyamodhat, hogy figyelembe vegye az érintett közszolgáltatás iránti igényeket, valamint hogy tekintettel legyen a felhasználók és a szolgáltatók érdekeire.

- 47 Ezenkívül a 2010 szeptemberében tartott nyilvános konzultáció során a felperesek érdemben előadhatták a kompenzációs alap működésére vonatkozó feltételekkel kapcsolatos észrevételeiket, különösen pedig kifejhették, hogy nem értenek egyet az 1%-os – vagyis a 2%-nál alacsonyabb – mértékben rögzített hozzájárulással.

- 48 Ezért, mivel a felperesek kifejezésre juttathatták, hogy nem értenek egyet a végül elfogadott mértéknél alacsonyabb mértékkel, azt állítva, hogy már e mértéket is túlzottnak ítélik, ezzel kapcsolatban egy újabb konzultáció az ágész-keretszabály 14. pontja értelmében nem eredményezett volna semmilyen „hozzáadott értéket”. Másfelől az a körülmény, hogy a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok ezt követően nem vették figyelembe a felperesek érveit, nem jelenti azt, hogy e társaságok konkrétan e kérdéssel kapcsolatban nem adhatták elő az észrevételeiket (lásd ezzel kapcsolatban és analógia útján: 2014. december 12-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-643/11, EU:T:2014:1076, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 49 A fentiekből következik, hogy a 2010 szeptemberében tartott nyilvános konzultáció az ágész-keretszabály 14. pontja értelmében vett olyan „alkalmas eszköznek” minősült, amely lehetővé tette a felperesek számára, hogy érdemben előadhassák az álláspontjukat, az érintett tagállam számára pedig azt, hogy a felperesek mint szolgáltatók érdekeit megfelelően figyelembe vegye.
- 50 E feltételek mellett a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, és mérlegelési hibát sem követett el, amikor a megtámadott határozat (122) preambulumbekzdésében lényegében úgy ítélte meg, hogy a Lengyel Köztársaság figyelembe vette a szolgáltatás iránti igényeket, mivel a postáról szóló lengyel törvény értelmében a PP-vel szemben előírt ágész-kötelezettségek megfeleltek azoknak a szolgáltatási követelményeknek, amelyeket a postai irányelv meghatároz, és amelyekre tekintettel mindenesetre az ágész-keretszabály 14. pontja értelmében nyilvános konzultációt tartottak.
- 51 Végül e következtetést nem vonhatják kétségbe a felperesek azon érvei, amelyek egyrészt arra a körülményre vonatkoznak, hogy „a hozzájárulások felső határa 2%-ra történő felemelésének csak és kizárólag az volt az oka, hogy elkerüljék az államkincstár költségvetésének igénybevételét”, másrészt pedig arra a körülményre, hogy a futárpostai szolgáltatóknak szintén hozzá kellett volna járulniuk a kompenzációs alap finanszírozásához. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy ezek az érvek az eljárás átláthatóságára vonatkozóan az ágész-keretszabály 14. pontjában meghatározott követelmények megsértésére alapított első kifogás szempontjából hatástalanok.
- 52 Az eddigiekre figyelemmel e második jogalap első kifogását el kell utasítani.

b) A második kifogásról

- 53 A második kifogást illetően emlékeztetni kell az ágész-keretszabály 60. pontjában foglaltakra, amelynek szövege a következő:

„A jelen közlemény hatályába tartozó általános gazdasági érdekű szolgáltatások [helyesen: Az általános gazdasági érdekű szolgáltatásoknak a jelen közlemény hatálya alá tartozó minden egyes ellentételezése] tekintetében a tagállamoknak közzé kell tenniük az alábbi információkat az interneten vagy egyéb megfelelő módon:

- a) a 14. pontban említett nyilvános konzultáció vagy más alkalmas eszköz eredménye;

[...]”

- 54 Márpedig e tekintetben elegendő kiemelni, hogy a megtámadott határozat (158) preambulumbekzdésében a Bizottság ténybeli tévedés nélkül megállapította, hogy a postáról szóló lengyel törvényt kihirdették. Ezenkívül a felperesek állításával ellentétben az ágész-keretszabály 60. pontjából nem származik olyan kötelezettség a tagállam számára, hogy külön-külön tegye közzé a nyilvános konzultációk eredményeit. Végül a fenti 46–50. pontban kifejtett megfontolásokból kitűnik, hogy a Bizottság megalapozottan vélhette úgy, hogy tiszteletben tartották az ágész-keretszabály 14. pontja szerinti átláthatósági követelményeket, vagyis a Bizottság által a megtámadott határozat (160) preambulumbekzdésében ennek megfelelően levont következtetés nem hibás.
- 55 Ezért az eddigieket figyelembe véve a második kifogást szintén el kell utasítani, következésképpen pedig a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene annak elfogadhatósága tárgyában.

3. A harmadik jogalapról, amely egyrészt az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésén alapul, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta az ágész-keretszabály 52. pontját, másrészt pedig a postai irányelv 7. cikke (1) és (3)–(5) bekezdésének megsértésén

- 56 Harmadik jogalapjukban a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta az ágész-keretszabály 52. pontját, valamint a postai irányelv 7. cikkének (1) és (3)–(5) bekezdését. Lényegében a kompenzációs alap működésének szabályai hátrányosan megkülönböztetőek, aránytalanok, továbbá azokat nem átlátható eljárás keretében fogadták el. A felperesek ezenkívül úgy vélik, hogy a Bizottság nem folytatott le megfelelő vizsgálatot annak eldöntése érdekében, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek folytán a PP-nek nettó költségeket kellett-e viselnie, továbbá hogy e kötelezettségek a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „múltánytalan” pénzügyi terhet jelentettek-e az említett vállalkozás számára.
- 57 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles postai szolgáltatók hozzájárulásának összegét a releváns forgalmuk bizonyos százalékában határozzák meg. Forgalmuként az egyetemes szolgáltató esetében azt a forgalmat kell figyelembe venni, amely a referenciaév során az egyetemes szolgáltatásokból származik, az egyetemes szolgáltató és a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles többi postai szolgáltató esetében pedig azt, amely az egyenértékű szolgáltatásokból származik. Ugyanakkor azok a postai szolgáltatók, amelyek a referenciaév során 1 millió PLN-nél alacsonyabb releváns forgalmat értek el, mentesülnek a kompenzációs alaphoz való hozzájárulás alól. Ami a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arányt illeti, ez az arány a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles összes szolgáltató esetében egységes, és annak felső határa a releváns forgalmuk 2%-ának felel meg. E százalékos mértéket akként számítják ki, hogy arányba állítják egymással egyrészt az egyetemes szolgáltatóknak járó ellentételezés teljes összegét, másrészt pedig a referenciaév során a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles összes postai szolgáltató által elért teljes releváns forgalmat (a megtámadott határozat (164), (165) és (170) preambulumbekzdése).
- 58 A postáról szóló lengyel törvény értelmében az ellentételezés teljes összegének kiszámítását a lengyel postai szabályozó hatóság (a továbbiakban: UKE) határozata állapítja meg, miután független szakértő ellenőrizte a számításokat és a PP által igazolásképpen benyújtott számviteli bizonylatokat (a megtámadott határozat (18) preambulumbekzdése). E tekintetben a PP egyetemes szolgáltatási kötelezettségekkel összefüggő nettó költségei csak akkor keletkeztetnek jogot az ellentételezéshez, ha az egyetemes szolgáltatások ténylegesen számviteli veszteséget eredményeztek (a megtámadott határozat (16) preambulumbekzdése). Ha a PP részére ellentételezést kell fizetni, az UKE a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles minden egyes postai szolgáltató vonatkozásában meghatározza az ellentételezés egyedi összegét is (a megtámadott határozat (19) preambulumbekzdése).
- 59 E részletszabályokat figyelembe véve a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a PP-t megillető ellentételezés összegének kiszámításához használt módszer megfelelt az ágész-keretszabályban meghatározott követelményeknek, mivel a PP csak akkor részesül ellentételezésben, ha az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeket eredményeznek és múltánytalan terhet jelentenek (a megtámadott határozat (152) preambulumbekzdése). A Bizottság azt is megállapította, hogy az ellentételezés összege és a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány megfelelt a hátrányos megkülönböztetés tilalmának és az arányosság elvének (a megtámadott határozat (166) és (171) preambulumbekzdése). A Bizottság másfelől úgy ítélte meg, hogy a kompenzációs alap működésének szabályai átláthatók, mivel azokat a postáról szóló lengyel törvényben előzetesen közzétették (a megtámadott határozat (176) preambulumbekzdése).
- 60 Következésképpen a Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó intézkedés nem eredményezett súlyos versenytorzulásokat, és összeegyeztethető volt az állami támogatásokra vonatkozó szabályokkal (a megtámadott határozat (177) preambulumbekzdése).

a) A harmadik jogalap érvényesülési köréről és a postai irányelv 7. cikkének megsértésére alapított kifogásra tekintettel e jogalap hatástalanságáról

- 61 Harmadik jogalapjukban a felperesek többek között azt állítják, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a postai irányelv 7. cikkének (1) bekezdését és (3)–(5) bekezdését.
- 62 A Bizottság a jogalap egészének elutasítását kéri. Azt állítja különösen, hogy a harmadik jogalap hatástalanság, mivel az a postai irányelv 7. cikkének esetleges megsértésén alapul. A Bizottságnak ugyanis az állami támogatások összeegyeztethetősége felett általa gyakorolt ellenőrzés tartalmára és terjedelmére tekintettel csak konkrétan az e területre vonatkozó szabályokat kell alkalmaznia, anélkül hogy ellenőrizné azt is, hogy a bejelentett intézkedés összhangban van-e egyéb uniós szabályokkal, a jelen esetben a postai irányelvvvel.
- 63 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben a Bizottság az állami támogatások ellenőrzésére vonatkozó eljárást alkalmazza, a Szerződés általános rendszere alapján köteles tiszteletben tartani az e területre vonatkozó rendelkezések és az állami támogatásokra vonatkozó rendelkezésektől eltérő egyéb konkrét rendelkezések közötti koherenciát, és ekképpen értékelni a szóban forgó támogatás összeegyeztethetőségét e konkrét rendelkezésekkel (lásd: 2014. december 3-i Castelnou Energia kontra Bizottság ítélet, T-57/11, EU:T:2014:1021, 181. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 64 Ugyanakkor ilyen kötelezettség csak a támogatás azon feltételei tekintetében terheli a Bizottságot, amelyek olyan elválaszthatatlanul összefüggenek a támogatás céljával, hogy nem lenne lehetséges azokat külön-külön vizsgálni. E kötelezettség ezzel szemben nem áll fenn a támogatás olyan feltételei, illetve elemei esetében, amelyek bár a támogatás részét képezik, úgy tekinthetők, mint amelyek nem szükségesek a támogatás céljának megvalósulásához vagy annak működéséhez (lásd: 2014. december 3-i Castelnou Energia kontra Bizottság ítélet, T-57/11, EU:T:2014:1021, 182. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 65 A Bizottság azon kötelezettsége ugyanis, hogy az állami támogatások ellenőrzésére vonatkozó eljárás keretében – függetlenül attól, hogy milyen kapcsolat áll fenn a szóban forgó támogatás feltételei és célja között – végleges jelleggel foglaljon állást az adott esetben az EUMSZ 106. cikkel együttesen értelmezett EUMSZ 107. cikk és EUMSZ 108. cikken kívüli egyéb uniós jogi rendelkezések megsértésének fennállásáról vagy hiányáról, sértené egyrészt a – részben erősen eltérő és különböző jogkövetkezményekkel járó – eljárási szabályokat és garanciákat, amelyek az e rendelkezések alkalmazásának ellenőrzésére előírt eljárásokra jellemzők, másrészt pedig a közigazgatási eljárások és jogorvoslati lehetőségek autonómiájának elvét. Az ilyen kötelezettség a Szerződés szabályaitól való, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése által előírt eltérésbe is ütközne, az ugyanis soha nem fejthetné ki hatásait, ha alkalmazásának egyúttal biztosítania kellene azon szabályok teljes tiszteletben tartását, amelyekről el kíván térni (lásd: 2014. december 3-i Castelnou Energia kontra Bizottság ítélet, T-57/11, EU:T:2014:1021, 183. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 66 Ekképpen, ha a szóban forgó támogatás feltételei elválaszthatatlanul összefüggenek a támogatás céljával, akkor a Bizottság annak az állami támogatásokra vonatkozó rendelkezésektől eltérő rendelkezésekkel való összeegyeztethetőségét az EUMSZ 108. cikk által előírt eljárásban vizsgálja, és e vizsgálat eredménye az is lehet, hogy az érintett támogatást a belső piaccal összeegyeztethetlenné nyilvánítja. Ezzel szemben, ha a szóban forgó támogatás feltételei elválaszthatók a támogatás céljától, a Bizottság az EUMSZ 108. cikk által előírt eljárásban nem köteles értékelni annak az állami támogatásokra vonatkozó rendelkezésektől eltérő rendelkezésekkel való összeegyeztethetőségét (lásd: 2014. december 3-i Castelnou Energia kontra Bizottság ítélet, T-57/11, EU:T:2014:1021, 184. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 67 Másfelől emlékeztetni kell arra is, hogy már megállapítást nyert, hogy valamely támogatás finanszírozási módja a szóban forgó egész támogatási rendszert összeegyeztethetlenné teheti a belső piaccal, vagyis ilyen esetben a Bizottság köteles akként vizsgálni a támogatást, hogy figyelembe veszi azokat a

gazdasági és jogi hatásokat is, amelyeket a támogatás finanszírozása kiválthat (lásd ebben az értelemben: 2011. július 21-i Alcoa Trasformazioni kontra Bizottság ítélet, C-194/09 P, EU:C:2011:497, 48. pont).

- 68 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó támogatási intézkedés arra irányul, hogy olyan kompenzációs alap révén fedezze a PP egyetemes szolgáltatási kötelezettségeivel járó nettó költségeket, amelynek forrását a bizonyos postai szolgáltatókra kivetett hozzájárulások képezik.
- 69 Márpedig a megtámadott határozat (163) preambulumbekzdésében a Bizottság kifejezetten megállapította, hogy a szóban forgó támogatási intézkedés összeegyeztethetőségének mérlegelése érdekében részletesen meg kellett vizsgálni a kompenzációs alap működésének szabályait. A Bizottság megállapította különösen azt, hogy „a postai szolgáltatók hozzájárulásai megfelelő (vagyis arányos és hátrányos megkülönböztetéstől mentes) szinten történő megállapítása kiemelten fontos” (a megtámadott határozat (163) preambulumbekzdése).
- 70 Ráadásul a Bizottság a megtámadott határozaton belül a szóban forgó intézkedés összeegyeztethetőségének mérlegelésére vonatkozó részben maga is kifejezetten hivatkozott nem csupán a postai irányelvre, hanem a szóban forgó intézkedésnek az említett irányelvvel való összeegyeztethetőségére is (a megtámadott határozat (122), (137), (139), (152) és (163) preambulumbekzdése).
- 71 Következésképpen a Bizottság állításával ellentétben a kompenzációs alap működéséhez szükséges finanszírozási módok elválaszthatatlanul összefüggenek magának a támogatásnak a céljával, vagyis azzal, hogy ellentételezzék a PP-nek az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeit. Így azon vizsgálat terjedelmének sérelme nélkül, amelyet a Bizottság a jelen ügyben köteles volt e tekintetben lefolytatni, el kell utasítani a Bizottság azon érvelését, amely arra következtet, hogy a harmadik jogalap hatástalan annyiban, amennyiben az a postai irányelv 7. cikkének megsértésén alapul.
- 72 Teljes egészében meg kell tehát vizsgálni a harmadik jogalapot, amely lényegében négy részből áll. Az első rész keretében a felperesek előadják, hogy a Bizottság megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, valamint egyéb rendelkezéseket, amikor megállapította, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arányt lehetséges volt egységesen alkalmazni az egyetemes szolgáltatókra és az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyokra (lásd a megtámadott határozat (166) preambulumbekzdését). A második rész keretében a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság megsértette az arányosság elvét, amikor megállapította, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány, valamint a bevételek 1 millió PLN összegű küszöbértéke megfelelő volt (lásd a megtámadott határozat (168) és (171) preambulumbekzdését). A harmadik rész keretében a felperesek a Bizottság azon következtetését kifogásolják, amelynek értelmében a kompenzációs alap mechanizmusa átlátható volt (lásd a megtámadott határozat (176) preambulumbekzdését). A negyedik rész keretében a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság tévedett egyrészt akkor, amikor nem folytatta le az intézkedés megfelelő vizsgálatát annak eldöntése érdekében, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek folytán a PP-nek nettó költségeket kellett-e viselnie, továbbá hogy e költségek „méltánytalan” pénzügyi terhet jelentettek-e az említett vállalkozás számára, másrészt pedig amikor úgy ítélte meg, hogy a PP által elszenvedett veszteségek ilyen méltánytalan pénzügyi tehernek minősültek (a megtámadott határozat (152) preambulumbekzdése).

b) Az első, a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány állítólag hátrányosan megkülönböztető jellegére alapított részről

- 73 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos aránynak az egyetemes szolgáltatókra és az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyokra történő egységes

alkalmazása tiszteletben tartotta a hátrányos megkülönböztetés tilalmát (a megtámadott határozat (166) preambulumbekzdése). A Bizottság ezáltal megsértette az ágész-keretszabály 52. pontját, továbbá a postai irányelv 7. cikkének (3)–(5) bekezdését, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát.

- 74 Ezen első rész alátámasztása érdekében a felperesek két érvet adnak elő. Egyrészt azt állítják, hogy az egyetemes szolgáltatók és az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok nincsenek összehasonlítható helyzetben, következésképpen pedig a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány egységes alkalmazása sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmát. A felperesek másrészt azt állítják, hogy az expressz futárszolgáltatás értelmében vett futárpostai szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok összehasonlítható helyzetben vannak a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles postai szolgáltatókkal, következésképpen pedig a kompenzációs alaphoz való hozzájárulás kötelezettsége alóli mentesítésük sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmát.
- 75 A jelen esetben mind a megtámadott határozatnak az ágész-keretszabály 52. pontját végrehajtó (163) preambulumbekzdéséből, mind pedig a postai irányelv 7. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles postai szolgáltatók meghatározása során tiszteletben kell tartani a hátrányos megkülönböztetés tilalmát.
- 76 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalma – amelyet az egyenlő bánásmód elvének is neveznek – az uniós jog egyik alapelveként megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne eltérő módon kezeljék, és hogy a különböző helyzeteket ne egyenlő módon kezeljék, kivéve ha ez a bánásmód objektíve igazolt. Az eltérő helyzetek hasonló jellegét az azokat jellemző tényezők összességére tekintettel kell értékelni. E tényezőket – többek között – a szóban forgó különbségtételt létrehozó uniós aktus tárgyának és céljának fényében kell meghatározni és értékelni. Ezenkívül figyelembe kell venni azon szabályozási terület elveit és céljait, amely alá a szóban forgó aktus tartozik (lásd: 2014. december 12-i Banco Privado Português és Massa Insolvente do Banco Privado Português kontra Bizottság ítélet, T-487/11, EU:T:2014:1077, 139. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 77 Először is, a szóban forgó intézkedés célját illetően nem vitatott, hogy ez az intézkedés arra irányul, hogy a PP számára ellentételezze az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeiből eredő nettó költségeket, továbbá hogy ezt az ellentételezést olyan kompenzációs alap útján finanszírozza, amelyhez bizonyos postai szolgáltatók kötelesek hozzájárulni (a megtámadott határozat (12) preambulumbekzdése).
- 78 Másodszor, annak megállapításához, hogy mely vállalkozások kötelezhetők a kompenzációs alaphoz való hozzájárulásra, ki kell emelni, hogy a postai irányelv (27) preambulumbekzdése akként rendelkezik, hogy a tagállamoknak mérlegelniük kell, hogy az ilyen vállalkozások által nyújtott szolgáltatások a felhasználó szemszögéből az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásoknak tekinthetők-e, mivel az egyetemes szolgáltatásokkal kellő mértékben felcserélhetőnek bizonyulnak, figyelembe véve a szolgáltatások jellegzetességeit, ezen belül a többletértéket képviselő jellemzőket, valamint rendeltetésüket és az árképzést.
- 79 A fenti elvekre tekintettel kell megvizsgálni egyrészt azt, hogy az egyetemes szolgáltató és az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok összehasonlítható helyzetben vannak-e, másrészt pedig azt, hogy a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles postai szolgáltatók és az expressz futárszolgáltatás értelmében vett futárpostai szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok összehasonlítható helyzetben vannak-e.

1) Az egyetemes szolgáltató és az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok közötti összehasonlításról

- 80 A felperesek azt állítják, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos aránynak úgy az egyetemes szolgáltatókra, mint az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyokra történő egységes alkalmazása hátrányosan megkülönböztető jellegű, amennyiben e szolgáltatók egyikének helyzete eltérő a másik helyzetétől.
- 81 Ez különösen így van akkor, ha azon a piacon, amelyen az egyetemes szolgáltatók működnek, végeredményben csupán egyetlen szolgáltató – a jelen esetben a PP – van, vagyis e piacon nem áll fenn valódi verseny, eltérően attól a piactól, amelyre az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok beléphetnek, és amelyen a tevékenységeiket gyakorolhatják. A PP a rábízott egyetemes szolgáltatás kezelésének köszönhetően egyébként arányosan több bevételt termel, mint azokból az egyenértékű szolgáltatásokból származó bevételek, amelyek – mivel versenyben állnak – csak jóval alacsonyabb haszonkulcsokat eredményezhetnek. E két különböző típusú piacon tehát az érintett szolgáltatókat nem lehet ugyanolyan mértékű hozzájárulásra kötelezni. A kompenzációs alap működésének szabályai annál is inkább hátrányosan megkülönböztetőek, mivel azok lehetővé teszik a PP számára, hogy az egyetemes szolgáltatások nettó költségeinek finanszírozása révén beszedje azt a hasznot, amelyet e szolgáltató az egyenértékű szolgáltatások piacán adott esetben elveszítene, mindez pedig lehetővé teszi számára, hogy természetellenesen alacsony díjakat kérjen, gyakorlatilag pedig kizárjon minden versenyt, különösen azon közbeszerzési eljárások során, amelyek az érintett vállalkozásokat versenyhelyzetbe hozzák egymással.
- 82 A Bizottság ezzel szemben előadja, hogy éppen ellenkezőleg, a felperesek alapvetően összehasonlítható helyzetben vannak a PP-vel, minthogy az egyetemes postai szolgáltatások és az egyenértékű szolgáltatások egyetlen piacot képeznek, mivel az összes érintett szolgáltató végeredményben ugyanazon típusú gazdasági tevékenységet gyakorolja.
- 83 A Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány egységes alkalmazása a jelen ügyben azért nem lehet hátrányosan megkülönböztető, mert az ilyen ellentételezés, amely a nyújtott egyenértékű szolgáltatások szerint eltérő bevételekkel rendelkező gazdasági szereplőkre alkalmazandó, nem vezethet hátrányosan megkülönböztető bánásmódhoz, mivel e gazdasági szereplők eltérő piaci helyzetekben működnek.
- 84 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az egyetemes postai szolgáltatások és az egyenértékű postai szolgáltatások hasonló jellemzőkkel rendelkeznek. Így meg kell állapítani, hogy a postáról szóló lengyel törvény 2. cikke értelmében az egyenértékű postai szolgáltatások magukban foglalják különösen az egyetemes szolgáltatások esetében előírtakkal megegyező méretű és tömegű levél- és postaisomag-küldeményeket. Következésképpen, még ha az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok kiegészítő szolgáltatásokkal vagy árengedmények biztosításával meg is próbálják megkülönböztetni magukat az egyetemes szolgáltatásoktól, ez nem változtat azon, hogy az egyetemes szolgáltatásokat és az egyenértékű szolgáltatásokat a sajátos jellemzőikre tekintettel a fogyasztók nézőpontjából helyettesíthetőknek kell tekinteni.
- 85 Másodsor, emlékeztetni kell arra, hogy a szóban forgó intézkedés célja az, hogy az egyetemes szolgáltató számára ellentételezze az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeiből eredő nettó költségeket. Márpedig, mivel a szóban forgó intézkedés csak azzal a feltétellel biztosítja az ellentételezéshez való e jogot, ha az egyetemes szolgáltatások számviteli veszteségeket eredményeznek, e veszteségek ellentételezése *per definitionem* csak olyan bevételek révén lehetséges, amelyek különböznek az egyetemes szolgáltatásokból származó bevételektől. Következésképpen, amikor a szóban forgó intézkedés a PP-t terhelő hozzájárulás összegét azon forgalom alapján számítja ki, amely nem csupán az egyenértékű szolgáltatásaiból, hanem az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeihez kapcsolódó

szolgáltatásokból is ered, valójában arra kötelezi a PP-t, hogy az egyenértékű szolgáltatásaiból eredő forgalmához képest magasabb százalékos arányban fizessen hozzájárulást a kompenzációs alapba, mint az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó egyéb jogalanyokkal szemben előírt 2%-os hozzájárulás.

- 86 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy a jelen ügy szempontjából nem relevánsak a felperesek azon állításai, amelyeket a PP által tanúsított, felfaló árazásra és keresztszubszenciákra irányuló esetleges gyakorlatokkal kapcsolatban fogalmaznak meg. Az ilyen magatartások, amelyeket az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk alapján lehetne vizsgálni, nem relevánsak annak vizsgálata szempontjából, hogy a szóban forgó intézkedés összhangban van-e az állami támogatások ellenőrzésére vonatkozó szabályozással.
- 87 Az eddigiek alapján a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos aránynak úgy az egyetemes szolgáltatókra, mint az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyokra történő egységes alkalmazására vonatkozó kifogást el kell utasítani.

2) A futárpostai szolgáltatások összehasonlításáról

- 88 A felperesek azt állítják, hogy hátrányosan megkülönböztető a velük szemben előírt azon kötelezettség, hogy járuljanak hozzá a kompenzációs alaphoz, mivel az expressz futárszolgáltatás értelmében vett futárpostai szolgáltatásokat nyújtó jogalanyokra nem vonatkozik e kötelezettség, miközben e jogalanyok a felperesekkel összehasonlítható helyzetben vannak.
- 89 A felperesek különösen azt állítják, hogy az ilyen szolgáltatások „magukban foglalják az egyetemes szolgáltatások esetében előírtakkal megegyező méretű és tömegű [...] levél- és postaicsomag-küldeményeket”. E futárpostai szolgáltatások tehát helyettesíthetők az egyetemes szolgáltatásokkal, tekintettel a postai irányelvben, különösen pedig annak (27) preambulumbekzdésében meghatározott kritériumokra. Ugyanez a helyzet e szolgáltatások igénybevételével, díjszabásával vagy akár a nyújtásuk olyan feltételeivel kapcsolatban, mint például az összes postai szolgáltatóra vonatkozó azon kötelezettség, hogy tartsanak tiszteletben egy meghatározott határidőt a küldemények szétosztását illetően, mint ahogy ugyanez a helyzet a küldemények nyomon követésével kapcsolatban, amely már nincs e futárpostai szolgáltatások részére fenntartva, és részét képezi az egyetemes szolgáltatók vagy az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok által kínált standard szolgáltatásoknak. Végül a futárpostai szolgáltatások díjai „nem különböznek jelentős mértékben az egyetemes szolgáltatások díjaitól, sőt számos esetben még alacsonyabbak is azoknál”.
- 90 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy e futárpostai szolgáltatások nem hasonlíthatók össze az egyenértékű szolgáltatásokkal. Így a Bizottság szerint csak az előbbiek biztosítják egyrészt azt, hogy a postai küldeményt közvetlenül a feladótól vegyék át, másrészt pedig azt, hogy e küldeményt a címzett saját kezébe adják át. Ezenkívül a Lengyel Köztársaság szerint az e két szolgáltatás közötti különbség különösen az árban nyilvánul meg. Az ár megkülönbözteti a futárpostai szolgáltatásokat az egyetemes postai szolgáltatásoktól, mivel az előbbiek szükségképpen drágábbak az utóbbiaknál.
- 91 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy az expressz futárszolgáltatás értelmében vett futárpostai szolgáltatások a jellemzőiket tekintve különböznek az egyetemes postai szolgáltatásoktól.
- 92 Az expressz futárpostai szolgáltatások ugyanis különböznek az egyetemes postai szolgáltatástól az összes ügyfél számára biztosított azon hozzáadott érték szempontjából, amelyért e felhasználó hajlandó magasabb összeget fizetni. Az ilyen szolgáltatások tehát sajátos, a közérdekű szolgáltatástól elkülöníthető szolgáltatásoknak felelnek meg, amelyek a gazdasági szereplők bizonyos olyan további szolgáltatásokat követelő különleges szükségleteit elégítik ki, amelyeket a hagyományos postai szolgáltatás nem kínál (2017. június 15-i Ilves Jakelu ítélet, C-368/15, EU:C:2017:462, 24. pont).

- 93 Így a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a postai küldeményeknek a feladó lakóhelyén történő átvétele, amelyhez a küldemények szétosztásában és a címzett részére történő átadásában tanúsított nagyobb gyorsaság, illetve rugalmasság társul, olyan konkrét szolgáltatásoknak minősülnek, amelyek világosan elválaszthatók a „hagyományos postai szolgáltatástól”, ez utóbbi alatt olyan szolgáltatást értve, amely az érintett tagállam egész területén az összes felhasználó részére egységes díjszabás és hasonló minőségi feltételek mellett érhető el (lásd ebben az értelemben: 1993. május 19-i Corbeau ítélet, C-320/91, EU:C:1993:198, 15. és 19. pont).
- 94 A felperesek állításával ellentétben e mérlegelések jelenleg is irányadók. A felperesek másfelől nem bizonyítják, hogy „azon [...] változások és átalakulások, amelyek a postai szolgáltatások piacán” 1993-tól, vagyis a fenti 93. pontban említett ítélet meghozatala óta eltelt időben következtek be, mennyiben tették volna túlhaladottá e mérlegeléseket.
- 95 Egyrészt, csak az expressz futárpostai szolgáltatás keretében van mód arra, hogy a postai küldeményt közvetlenül a feladótól vegyék át, valamint hogy e küldeményt az érintett címzett saját kezébe adják át. E szolgáltatások a felhasználó szempontjából hozzáadott értéket képviselnek azon egyetemes postai szolgáltatásokkal összehasonlítva, amelyek arra kötelezik a felhasználókat, hogy a küldeményt saját maguk juttassák el valamelyik gyűjtőhelyre, továbbá arra korlátozódnak, hogy az említett küldeményt a címzett megadott címén levélgyűjtő szekrénybe helyezték.
- 96 A felperesek állításával ellentétben sem a tértivevényes ajánlott küldemények lehetősége és a nyomon követés lehetősége, sem pedig a futárpostai szolgáltatásokra rendelt „feladási és átvételi pontok[na]k a piacon] történő megsokszorozódása” nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy kellő mértékű helyettesíthetőség állna fenn az egyetemes szolgáltatások és a futárpostai szolgáltatások között ahhoz, hogy azokat egy és ugyanazon piachoz tartozónak lehessen tekinteni. Egyfelől, ami a tértivevényes ajánlott küldeményeket illeti, azok nem teszik ki az egyetemes szolgáltatással lefedett küldemények nagy többségét, és továbbra is arra kötelezik a felhasználókat, hogy a küldeményt saját maguk juttassák el valamelyik gyűjtőhelyre. Másfelől, ami a feladási és átvételi pontokat illeti, azok csupán kiegészítő szolgáltatásokat képeznek a szolgáltatókra bízott postai küldeménynek a feladó lakóhelyén történő átvételére és a címzettek saját kezébe történő átadására irányuló szolgáltatásokhoz képest.
- 97 Másrészt, még ha a továbbítási határidőt az összes postai szolgáltatás esetében is tiszteletben kell tartani, ideértve a futárpostai szolgáltatásokat is, meg kell állapítani, hogy ez utóbbi szolgáltatások sokkal gyorsabb továbbítási lehetőségeket is kínálnak. Márpedig e szolgáltatások az egyetemes postai szolgáltatásokkal összehasonlítva szintén hozzáadott értéket képviselnek a felhasználó szempontjából.
- 98 Következésképpen az expressz futárpostai szolgáltatásokat éppen a szolgáltatási sajátosságuk és a hozzáadott értékük folytán nem lehet az egyetemes postai szolgáltatásokkal helyettesíthetőnek tekinteni.
- 99 Másodszor, a felperesek azt is előadták, hogy bizonyos tagállamokban az egyetemes postai szolgáltatással járó nettó költségek finanszírozására irányuló kötelezettség az összes postai szolgáltatót terheli, következésképpen pedig a futárpostai szolgáltatók összehasonlítható helyzetben vannak az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásokat nyújtó egyéb jogszállalokkal.
- 100 Márpedig az Instytut Pocztowy által összeállított, „a kijelölt postai szolgáltató intézménye az Európai Unióban” című azon jelentés, amelyet a keresetlevél mellékletként nyújtottak be, és amelyre a felperesek támaszkodnak, nem elegendő ilyen állítás alátámasztásához. Jóllehet ugyanis e jelentésben szerepel, hogy a kompenzációs alaphoz történő hozzájárulás Franciaországban és Spanyolországban követelhető „minden szolgáltatótól”, Portugáliában „minden bejegyzett szolgáltatótól”, Ausztriában „minden olyan bejegyzett szolgáltatótól, amelyeknek a bevételei meghaladják az 1 millió eurót”, Görögországban pedig „minden engedéllyel rendelkező postai szolgáltatótól”, ki kell emelni, hogy e jelentés nem tartalmaz olyan adatokat – mint például a kérdéses országokban az egyes szolgáltatókat terhelő hozzájárulások kiszámítását –, amelyek alapján pontosan azonosítani lehetne azokat a

szolgáltatókat, amelyek ténylegesen hozzájárulhatnak a különböző kompenzációs alapokhoz. Így, még ha az összes postai szolgáltatónak is hozzá kellene járulnia a kompenzációs alaphoz, ha az egyes szolgáltatókat terhelő hozzájárulást azon postai küldemények számával arányosan számítják ki, amelyeket a szolgáltató az egyetemes szolgáltatás területén szállít, a futárpostai szolgáltatókat *de facto* mentesíthetnék a hozzájárulás alól. Végeredményben, amikor a Bizottságot a tárgyalás során erről kérdezték, azt állította, hogy megvizsgálta a tagállamok e tárgyban követett gyakorlatát, és a felperesek által egyébként nem vitatott azon következtetésre jutott, hogy azon államok közül, amelyekről információval rendelkezik, napjainkig egyik sem tekinti úgy, hogy az expressz futárszolgáltatás értelmében vett futárpostai szolgáltatások egyenértékűek lennének az egyetemes postai szolgáltatással. Bárhogy is legyen, meg kell állapítani, hogy a fenti 91–98. pontban kifejtett, e szolgáltatások sajátosságaival kapcsolatos megfontolások önmagukban lehetővé teszik a felperesek által itt előadott érv elutasítását.

- 101 Harmadszor, a hátrányos megkülönböztetés tilalma tiszteletben tartásának mérlegelése szempontjából nincs jelentősége azon érvnek sem, amely szerint a távközlés párhuzamos ágazatában kialakított kompenzációs alaphoz történő hozzájárulás kötelezettségének egységesebb az elosztása, mint a postai ágazat esetében. Jóllehet e körülmény, amennyiben azt relevánsnak feltételezzük, figyelembe vehető annak mérlegelése során, hogy a hozzájárulás megállapított mértéke arányos-e, vagy sem (lásd az alábbi 135. és azt követő pontokat), ezzel szemben nincs hatása a postai ágazatban kialakított kompenzációs alap állítólag hátrányosan megkülönböztető azon jellegén alapuló kifogásra, amelyet egyedül az ezen ágazatban működő szolgáltatók között kell mérlegelni.
- 102 E feltételek mellett meg kell állapítani, hogy nem sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmát az, hogy a futárpostai szolgáltatások ki vannak zárva a kompenzációs alap finanszírozásából. A Bizottság tehát nem tévedett, amikor a megtámadott határozat (166) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos aránynak a postai szolgáltatások piacán működő összes szolgáltatóra az egyetemes vagy egyenértékű szolgáltatásaik vonatkozásában történő egységes alkalmazása hátrányos megkülönböztetéstől mentes hozzájárulást biztosított, ugyanis minden egyes szolgáltató a saját tevékenységeiből származó bevételek arányában teljesít hozzájárulást.
- 103 Az eddigiekre tekintettel az első részt teljes egészében el kell utasítani.

c) A második, a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány és a hozzájárulás alá tartozó bevételek küszöbértékének állítólag aránytalan jellegére alapított részről

- 104 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány, vagyis a releváns forgalom 2%-a, valamint a bevételek 1 millió PLN összegű küszöbértéke megfelelő volt (lásd a megtámadott határozat (168) és (171) preambulumbekzdését). A felperesek azt állítják, hogy a tervezett rendszer e szabályai azzal a hatással jártak, hogy „lezárták a postai szolgáltatások piacát, vagy legalábbis jelentős versenytorzulásokat [váltottak ki]”.
- 105 E tekintetben a felperesek előadják, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arányt anélkül határozták meg, hogy a lengyel hatóságok elegendő információt szereztek volna be, különösen pedig komoly piaci tanulmányok nélkül, valamint anélkül, hogy e hatóságok az összes érintett szereplővel konzultáltak volna. E százalékos arányt csak azzal a céllal határozták meg, hogy a kompenzációs alap életképességének biztosítása érdekében ne kelljen állami finanszírozást igénybe venni.
- 106 A hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos mérték aránytalanságát másfelől megerősíti az, hogy a távközlési szolgáltatások párhuzamos piaca keretében kialakított kompenzációs alap a hozzájárulás olyan legmagasabb mértékéről rendelkezik, amely a bevételeknek csak 1%-át, nem pedig 2%-át teszi ki.

- 107 A felperesek hozzátesszik, hogy ellentétben azzal, amit a Bizottság a megtámadott határozat (167) preambulumbekzdésében jelez, a 2%-os mértéket nem a nyilvános konzultáció szakaszában, hanem ezen egyeztetések végét követően határozták meg.
- 108 Ezenkívül, a bevételek azon küszöbértékét illetően, amelytől kezdve a hozzájárulás kötelező, a felperesek vitatják a lengyel hatóságok által kialakított azon módszer relevanciáját, amelyet a Bizottság helybenhagyott. E módszer keretében e küszöbértéket akként mérlegelik, hogy a távközlési szolgáltatók esetében alapul vett küszöbértékből indulnak ki, és ahhoz hozzárendelnek egy korrekciós együtthatót annak érdekében, hogy figyelembe vegyék a csekélyebb jövedelmezőséggel és bevételekkel rendelkező postai piac korlátozottabb méretét. A felperesek vonatkozásában ugyanakkor a lengyel hatóságoknak nem kellett volna semmilyen korrekciós együtthatót alkalmazniuk, és ugyanazt a küszöbértéket, vagyis 4 millió PLN-t kellett volna rögzíteniük, mint amelyet a távközlés párhuzamos piaca vonatkozásában állapítottak meg. Hasonlóan a távközlési piac esetében elfogadott megoldáshoz, a küszöbértéknek magában kellett volna foglalnia a postai ágazat összes tevékenysége folytán keletkező bevételeket, nem pedig csupán azokat, amelyek az egyetemes szolgáltatások körébe tartoznak. Végeredményben az elfogadott küszöbérték megfosztja a jövedelmezőségtől a felperesek által az egyenértékű szolgáltatások ágazatában gyakorolt tevékenységet, miközben a felperesek mégis kénytelenek hozzájárulni a kompenzációs alaphoz.
- 109 A felperesek végül azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem folytatott velük konzultációt az egyenértékű szolgáltatásokból származó bevételek és nyereségek szintjéről, vagyis ez az intézmény ezen indok alapján is tévesen értelmezte a lengyel hatóságok által közölt adatokat.
- 110 A Bizottság e kifogás elutasítását kéri. Azt állítja, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó, a távközlési szolgáltatások ágazatában az egyetemes szolgáltatás finanszírozása érdekében megállapított százalékos arány, valamint az e piacon működő társaságokra alkalmazandó bevételi küszöbérték nem lehet azonos azzal a százalékos aránnyal és bevételi küszöbértékkel, amelyek az egyetemes postai szolgáltatás finanszírozására alkalmazandók, mivel a távközlés párhuzamos ágazata e szolgáltatások jellegénél és terjedelménél fogva magasabb bevételeket és nyereségeket keletkeztet, mint a postai ágazat.
- 111 Ezenkívül, még ha bizonyítottnak is feltételezzük, hogy a lengyel hatóságok nem konzultáltak az összes szolgáltatóval, erre nem lehet megalapozottan hivatkozni a megtámadott határozattal szemben. Mindenesetre, tekintettel azokra az adatokra, amelyekkel a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásakor rendelkezett, az ellentételezés szabályait kellő mértékben megfelelőnek lehetett tekinteni. Ezek az adatok többek között az Integer.pl csoport – amelyhez a felperesek is tartoznak – 7,6%-os jövedelmezőségi szintjére, valamint a PP vonatkozásában elért 5,5%-os jövedelmezőségi szintre és a bevételi küszöbértékre vonatkoznak, amennyiben az 1 millió PLN küszöbérték – figyelembe véve különösen a postai szolgáltatások piacának konkrét szerkezetét – lehetővé tette minden új szolgáltató számára a kompenzációs alaphoz való hozzájárulása időpontjának késleltetését, ezáltal pedig azt, hogy egyéb szolgáltatók ne legyenek visszatartva a piacra történő esetleges belépéstől.
- 112 A Lengyel Köztársaság lényegében azt állítja, hogy a hozzájárulás mértéke nem volt aránytalan, mivel az sem a versenytársakat nem tette ki a postai szolgáltatások piacáról való kizorítás kockázatának, sem pedig az új szolgáltatókat nem tartotta vissza attól, hogy e piacra szabadon belépjenek.
- 113 Előljáróban ki kell emelni, hogy a felperesek érvelése nem a PP mint egyetemes szolgáltató részére nyújtott ellentételezés arányosságára, hanem kizárólag ezen ellentételezés finanszírozásának szabályaira vonatkozik. Különösen, a felperesek a Bizottság azon mérlegeléseinek megalapozottságát vitatják, amelyek szerint a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány (vagyis a 2%-os mérték) és az 1 millió PLN-ben meghatározott bevételi küszöbérték megfelel az arányosság elvének.

- 114 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az arányossági vizsgálat az egyik olyan vizsgálat, amelyet a Bizottságnak el kell végeznie, amikor ellenőrzi, hogy egy állami támogatási intézkedés összeegyeztethető-e az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének rendelkezéseivel (2014. december 3-i Castelnou Energia kontra Bizottság ítélet, T-57/11, EU:T:2014:1021, 147. pont).
- 115 Másfelől az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely ágész-feladat végrehajtását célzó intézkedés arányos jellegének vizsgálata azon kérdés ellenőrzésére korlátozódik, hogy az előírt intézkedés szükséges-e a szóban forgó ágész-feladat gazdaságilag elfogadható feltételek közötti teljesíthetőségéhez, illetve fordítva, hogy a szóban forgó intézkedés nyilvánvalóan nem megfelelő-e a követett célhoz viszonyítva (lásd: 2014. december 3-i Castelnou Energia kontra Bizottság ítélet, T-57/11, EU:T:2014:1021, 150. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 116 Hasonlóképpen, ami a Bizottság által az előzetes vizsgálati eljárás végén elfogadott határozatban lefolytatott mérlegelések felett a Törvényszék által gyakorolt ellenőrzést illeti, emlékeztetni kell arra, hogy ezt az ellenőrzést azon információk alapján kell lefolytatni, amelyek a határozat meghozatalakor a Bizottság rendelkezésére álltak (lásd: 2008. december 22-i Régie Networks ítélet, C-333/07, EU:C:2008:764, 81. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

1) A hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos mérték arányosságáról

- 117 Az iratanyagból kitűnik, hogy az előzetes vizsgálati eljárás végén, valamint a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles postai szolgáltatók jövedelmezőségi szintjére vonatkozó részletes adatok hiányában a Bizottság a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos mérték arányosságának meghatározása érdekében alapvetően a PP-nek az egyenértékű szolgáltatások területén elért jövedelmezőségi szintjére, valamint más tagállamokkal kapcsolatos korábbi határozatokra támaszkodott (a megtámadott határozat (167)–(169) preambulumbekendése).
- 118 E tekintetben, először is, a Bizottság jogosult volt figyelembe venni a PP-nek az egyenértékű szolgáltatások területén elért jövedelmezőségi szintjét. Kétségtelen, hogy – mint azt a Bizottság elismerte a 66. lábjegyzetben, amelyre a megtámadott határozat (168) preambulumbekendése utal – az ilyen összehasonlítás tökéletlennek tűnhet azon az alapon, hogy a PP olyan méretgazdaságossági megtakarításokat ér el, amelyekben a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles egyéb szolgáltatók nem részesülnek. A Bizottság ugyanakkor észszerűen feltételezhette, hogy a többi szolgáltató is elérhetett a PP mint inkumbens állami szolgáltató jövedelmezőségi szintjéhez hasonló jövedelmezőségi szintet, köszönhetően a jelentősebb hatékonyságuknak, határfokuknak és rugalmasságuknak, következésképpen pedig annak, hogy jobban tudnak összpontosítani a jövedelmezőbb piaci szegmensekre (lásd a megtámadott határozat 66. lábjegyzetét).
- 119 E mérlegelés annál is inkább hihető, mivel a Bizottság által figyelembe vett jövedelmezőségi szint, vagyis a hozzávetőleg 5,5%-os mérték hasonló volt a Görögországra és Belgiumra vonatkozó, a Bizottság korábbi határozatainak keretében lefolytatott, más tagállamok inkumbens postai szolgáltatóival kapcsolatos azon tanulmányokból kiolvasható szinthez, amelyekre a 67. lábjegyzet hivatkozik, amelyre a megtámadott határozat (168) preambulumbekendése utal. Másfelől, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottságnak nem voltak jelentős tapasztalatai a postai szolgáltatások ágazatában, mindig rendelkezésére álltak az e határozatok keretében szerzett tapasztalatokból eredő információk. A görög kompenzációs alap vizsgálata során például a Bizottság megállapította, hogy az inkumbens szolgáltató versenytársaitól követelt maximális hozzájárulás magasabb az említett szolgáltató azon városi térségekben elért saját nyereségeinél, amelyek ráadásul fenntartott ágazatnak minősültek, ami azt eredményezte, hogy a Bizottság e tekintetben megindította a hivatalos vizsgálati eljárást. Ezzel szemben a jelen ügyben a Bizottság jogosan állapíthatta meg, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány nem haladta meg az 5,5%-os jövedelmezőségi szintet.

- 120 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperesek azzal szemben megfogalmazott kifogásának, hogy a Bizottság a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány mérlegelése érdekében a PP jövedelmezőségi szintjét vette figyelembe, ellentmondanak azok a jövedelmezőségi szintek, amelyeket a felperesek a keresetleveleikben maguk említenek. Így a felperesek akként nyilatkoznak, hogy a postai szolgáltatások nyújtására irányuló tevékenységük vonatkozásában 5,6%-os jövedelmezőségi szintet értek el 2013-ban, vagyis az egyetlen olyan év során, amely a jelen jogvita szempontjából releváns, és amelynek vonatkozásában a felperesek kötelesek voltak hozzájárulni a kompenzációs alaphoz. Márpedig, még ha úgy is tekintjük, hogy e jövedelmezőségi szintek a felperesek összes postai tevékenységére vonatkoznak, nem pedig kizárólag az egyenértékű szolgáltatásaik nyújtására, a felperesek mégis elismerik, hogy „a homogén költségszerkezet folytán e jövedelmezőségi szintek lehetővé teszik e tevékenységi ág”, vagyis az egyenértékű szolgáltatások „eredményeinek bemutatását” is.
- 121 E tekintetben a felperesek állításával ellentétben a megtámadott határozatból, különösen pedig annak (168) preambulumbekzdéséből nem következik, hogy a Bizottság úgy ítélte volna meg, hogy a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles szolgáltatók az egyenértékű szolgáltatásaik vonatkozásában a kompenzációs alaphoz történő hozzájárulás levonása után érnek el 5,5%-os jövedelmezőségi szintet. Épp ellenkezőleg, a szóban forgó ügyiratokból az tűnik ki, hogy a Bizottság elemzése az ilyen szolgáltatások jövedelmezőségi szintjét a hozzájárulás mértékének alkalmazása előtt, nem pedig azt követően vette figyelembe.
- 122 Hasonlóképpen, az a körülmény, hogy az Integer.pl csoport jövedelmezőségi szintje, amelyet a Bizottság az okfejtésének alátámasztása érdekében a 68. lábjegyzetben említ, az e csoport által generált összes tevékenységre vonatkozik, nem pedig kizárólag az egyenértékű szolgáltatások körébe tartozó tevékenységekre, nem lehet elegendő ahhoz, hogy kétségbe vonja a Bizottság által a megtámadott határozatban lefolytatott mérlegelés hitelességét. Meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem állítja, hogy az egyenértékű szolgáltatások ágazatának jövedelmezőségi szintjéről lenne szó, hanem a csoport egészének jövedelmezőségi szintjéről, amely csoport magában foglal nyolc társaságot, közülük kettő olyat, amelyek közvetlen versenyben állnak a PP-vel, és egyenértékű szolgáltatásokat nyújtanak. Következésképpen, jóllehet az Integer.pl csoport globális jövedelmezőségi szintje önmagában nem teszi lehetővé, hogy alátámassza a Bizottság által a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arányra vonatkozóan levezetett okfejtést, olyan valószínűsítő körülménynek minősül, amely megerősítheti azon álláspont hitelességét, amely szerint az egyenértékű szolgáltatások ágazatában a PP versenytársai minden bizonnyal elérhették 5,5%-os jövedelmezőséget.
- 123 Másodszor, a Bizottság nem követett el hibát, amikor nem vetette el az okfejtését azon információk alapján, amelyeket az Ogólnopolski Związek Pracodawców Niepublicznych Operatorów Pocztywych (a nem állami postai szolgáltatók munkavállalóinak országos szakszervezete, a továbbiakban: OZPNOP) szolgáltatott a Bizottság szervezeti egységeihez 2015. július 24-én eljuttatott azon levélben, amelyben hivatkoznak egyrészt a postáról szóló törvény elfogadásához vezető jogalkotási munkák során az Inpost által a lengyel hatóságokhoz címzett azon levélre, amelyben az Inpost azt állította, hogy „a [lengyelországi postai szolgáltatások] jövedelmezőségi küszöbértéke jelenleg a nyereségek 1%-a és 2,5%-a között helyezkedik el”, másrészt pedig az OZPNOP képviselőjének a lengyel hatóságok előtt 2012. december 5-én tett azon nyilatkozatára, amelyben jelezte, hogy „[a] kereskedelmi szolgáltatók jövedelmezősége vagy jövedelmezőségi küszöbértéke [...] a mai napig 1% és 2,5% között ingadozik”.
- 124 Látható ugyanis, hogy az OZPNOP által a Bizottsághoz címzett levélben hivatkozott jövedelmezőségi szintet az összes postai szolgáltató figyelembevételével számították ki, miközben ezen ágazatnak csak azon legnagyobb szereplői kötelesek hozzájárulni a kompenzációs alaphoz, amelyek forgalma meghaladja az 1 millió PLN-t. A Bizottság tehát jogosult volt úgy tekinteni, hogy az ilyen jövedelmezőségi szint kevésbé hűen tükrözi a figyelembe veendő helyzetet, mint a PP-nek az egyenértékű szolgáltatások területén elért jövedelmezőségi szintje vagy a más tagállamokban megfigyelt

jövedelmezőségi szintek. Végeredményben nem vitatott, hogy az OZPNOP által hivatkozott jövedelmezőségi szint egyedül a 2012. évre vonatkozik, vagyis nem fedi le a megtámadott határozattal érintett időszakot.

- 125 Mindenesetre a felperesek az eljárás során elmulasztottak olyan adatokat bemutatni, amelyek alátámaszthatnák az OZPNOP által a Bizottsághoz címzett levélben hivatkozott átlagos jövedelmezőségi szintnek úgy a valós mivoltát, mint a relevanciáját. Legfőképpen, a felperesek soha nem hivatkoztak a saját jövedelmezőségi szintjükre, összehasonlítva azt különösen azokkal a szintekkel, amelyeket a Bizottság a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány mérlegeléséhez használt.
- 126 Harmadszor, ami az arra alapított érvet illeti, hogy a kompenzációs alaphoz való hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó, a távközlés párhuzamos ágazatában előírt százalékos arány csupán 1%-os, e körülmény nem lehet elegendő annak alátámasztásához, hogy a postai ágazatban meghatározott 2%-os mérték aránytalan lenne.
- 127 Az iratanyagból ugyanis nem tűnik ki, hogy ezek az ágazatok akár a szolgáltatók, akár pedig a keletkező bevételek szempontjából egymással összehasonlíthatók lennének. E tekintetben ellentétben azzal, amit a felperesek a válaszokban előadnak, egy alacsonyabb bevételi küszöbérték nem egy szintén alacsonyabb mérték alkalmazását indokolná, hanem ellenkezőleg, magasabb mérték alkalmazásával járna éppen annak érdekében, hogy ellentételezze a kisebb összegű hozzájárulási alapot.
- 128 Következésképpen a Bizottság megállapíthatta, hogy a lengyelországi egyetemes szolgáltatások vagy egyenértékű szolgáltatások tárgyában észszerű volt 5,5% körüli jövedelmezőségi szintet alapul venni, ennek következtében pedig a kompenzációs alaphoz való hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány, vagyis az e szolgáltatásnyújtások folytán keletkező bevételek legfeljebb 2%-a arányos volt.
- 129 E mérlegelést nem vonja kétségbe a felperesek azon érve, amely szerint a kompenzációs alaphoz való hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arányt az országos konzultációnak nem a kezdeti szakasza során határozták meg, hanem arról csak az eljárás végén döntöttek. Az ilyen eljárási szempontú érvelés alapján ugyanis, még ha azt megalapozottnak is feltételezzük, nem lehet arra következtetni, hogy az ekképpen meghatározott százalékos mérték aránytalan lenne.
- 130 Hasonlóképpen, a felperesek azon érve, amelyet a lengyel hatóságok – amelyek a felperesek szerint nem szereztek be elegendő információt – által lefolytatott nemzeti eljárás vitatása érdekében adnak elő, nem relevánsak annak vizsgálata szempontjából, hogy a Bizottság mérlegelése megalapozottak-e, továbbá hogy az intézkedés összeegyeztethető-e az állami támogatásokra vonatkozó szabályokkal.
- 131 A PP díjszabási politikájára vonatkozó azon adatok, amelyekre a felperesek a pervezető intézkedésre adott válaszukban, majd később a tárgyalás során hivatkoztak, szintén nincsenek hatással a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos mérték arányosságára. Ráadásul ezek az adatok a 2016 és 2018 közötti, vagyis a releváns időszakot követő évekre vonatkoznak.
- 132 Ami az arra alapított érvet illeti, hogy a jövedelmezőségi szint meghatározása csak annak érdekében történt, hogy a szóban forgó kompenzációs alap finanszírozásához ne kelljen az állami költségvetést igénybe venni, még ha azt megalapozottnak is feltételezzük, akkor sem jelenti azt, hogy e szint szükségképpen aránytalan, mivel lehetővé teszi, hogy a PP olyan finanszírozásban részesüljön, amely meghaladja az e szolgáltatóra bízott szolgáltatással járó nettó költségeket.
- 133 E tekintetben ugyanis elegendő megállapítani, hogy a postai irányelv éppen annak lehetőségéről rendelkezik, az ilyen alap bármilyen állami költségvetési hozzájáruláson kívül az érintett szolgáltatás „szolgáltató[i] [és] [...] felhasználó[i] által fizetett díjakból” is finanszírozható legyen. Végeredményben a megtámadott határozat (174) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a lengyel állami hatóságoknak

2013-ban mindenképp hozzá kellett járulniuk a kompenzációs alaphoz 1,5 millió euró erejéig, vagyis olyan összeggel, amely magasabb annál az 1 millió eurónál, amelyet a PP-n kívüli postai szolgáltatók ugyanebben az évben kötelesek voltak ezen alapba befizetni.

- 134 E körülmények között a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó, a szóban forgó intézkedéssel megállapított százalékos mérték állítólagos aránytalanságára alapított kifogásnak nem lehet helyt adni.

2) A hozzájárulásra köteles szolgáltatókat meghatározó bevételi küszöbértékről

- 135 Előjáróban meg kell állapítani, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles szolgáltatók meghatározása érdekében a bevételi küszöbérték 1 millió PLN-ben történő rögzítése megfelelt az arányosság elvének (a megtámadott határozat (170) és (171) preambulumbekzdése). Így e kérdésben a lengyel hatóságok okfejtését követve, valamint a postai szolgáltatások piacának konkrét szerkezetét figyelembe véve a Bizottság megállapította, hogy magasabb bevételi küszöbértéket kellett alapul venni azon 0,6 millió PLN összegű küszöbértékhez képest, amelyet akkor vettek volna alapul, ha a postai szolgáltatások ágazatában is megőrizték volna ugyanazt az arányt, mint amelyet a távközlési szolgáltatások ágazatában alkalmaztak, és amely az ilyen szolgáltatások piacán keletkező bevételek összessége, valamint a szolgáltatók által ezen ágazatban szerzett bevételek küszöbértéke között áll fenn. A Bizottság ugyanis kiemelte, hogy az ilyen küszöbérték lehetővé tette minden szolgáltató számára, hogy késleltesse az alaphoz való hozzájárulásának időpontját, ezáltal pedig megerősítette a hozzájárulás mértékének arányosságát. Másfelől a Bizottság a megtámadott határozat (173) preambulumbekzdésében úgy ítélte meg, hogy a Lengyel Köztársaság által a jövőre nézve tervezett azon jogszabályi módosítás, amely abból állt, hogy mentesítse az első millió PLN alatt elhelyezkedő összes szolgáltatót, alkalmas volt a kompenzációs alap koncepciójának javítására, mivel a megtámadott határozat meghozatalakor korlátozott volt ezen alaphoz való versenyre gyakorolt hatása, figyelembe véve az érintett csekély összegeket és azt, hogy az alap időben nagyon korlátozott volt.
- 136 E tekintetben először is azon érvet illetően, amely szerint a postai szolgáltatások ágazatára ugyanazt a küszöbértéket kellett volna alkalmazni, mint amelyet a távközlés párhuzamos ágazata esetében vettek alapul, meg kell állapítani, hogy a felperesek nem állíthatják koherens módon azt, hogy a jelen esetben igazolt lett volna a 4 millió PLN küszöbérték alkalmazása, miközben ezzel együtt előadják, hogy mivel az 1 millió PLN küszöbértéket csak nagyon kevés szolgáltató tudta elérni, az egyes szolgáltatóktól követelt hozzájárulás aránytalan volt. Ha ennek így kellene lennie, ugyanezen indok alapján, és még inkább ez lenne a helyzet egy magasabb szinten rögzített küszöbérték esetében is. Ellenkezőleg, a felperesek nem szolgáltatnak semmilyen adattal, amely igazolhatná, hogy a küszöbérték növelése jelentősen csökkentette volna az alaphoz hozzájárulni köteles szolgáltatók számát, miközben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy egy magasabb küszöbérték nem eredményezte volna a szóban forgó hozzájárulás megfizetésére köteles szolgáltatók számának csökkenését.
- 137 Ezenkívül hozzá kell tenni, hogy azon 71 szolgáltató közül, amelyek 2013-ban az egyenértékű szolgáltatások ágazatában működtek, és amelyek ezen ágazat bevételeinek hozzávetőleg 5%-át képviselik, a postáról szóló lengyel törvényben meghatározott kritériumokat (lásd a fenti 10. pontot) figyelembe véve csupán 10 volt olyan, amelyek az alaphoz való hozzájárulás körébe esnek. Az iratanyagból az is kitűnik, hogy 2013-ban ezen alap finanszírozását 95%-ban a PP-nek kellett biztosítani.
- 138 Másodszor, azt az érvet, amely szerint a bevételi küszöbérték kapcsán az összes postai bevételt figyelembe kellett volna venni, el kell utasítani, mivel ez az érv azon a téves előfeltevéseken alapul, hogy a futárpostai szolgáltatások egyenértékűek az egyetemes szolgáltatással (lásd a fenti 91–98. pontot).

- 139 Végül nem vitatott, hogy a postai ágazatban a kompenzációs alap mechanizmusa a jelen ügyben újdonság, vagyis az annak tárgyában lefolytatott elemzések még nem alapulhatnak tapasztalaton. A Bizottság tehát a távközlési ágazatbeli adatokra is támaszkodva helyesen állapíthatta meg, hogy a postai ágazat sajátosságait figyelembe véve nem volt aránytalan az 1 millió PLN küszöbérték, amennyiben az egyrészt fenntartotta a versenyt az egyenértékű postai szolgáltatások piacán, másrészt pedig biztosította, hogy megfelelő számú szolgáltató legyen köteles hozzájárulni az alaphoz.
- 140 Az eddigieket figyelembe véve a Bizottság nem tévedett, amikor a megtámadott határozatban megállapította, hogy a hozzájárulásra kötelees szolgáltatókat meghatározó bevételi küszöbérték tiszteletben tartotta az arányosság elvét.
- 141 A jelen jogalapot tehát el kell utasítani, következésképpen pedig a második részt teljes egészében el kell utasítani.

d) A harmadik, az arányosság elvének a megsértésére alapított részről

- 142 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a kompenzációs alap mechanizmusa átlátható volt (lásd a megtámadott határozat (176) preambulumbekzdése). A felperesek szerint a Bizottság nem állapíthatta volna meg, hogy a nemzeti kompenzációs rendszer tiszteletben tartotta az átláthatóság elvét, mivel a lengyel hatóságok állításával ellentétben a postai szolgáltatók kifogása ellenére nem került sor tényleges nyilvános konzultációra. Ilyen nyilvános konzultációt ugyanis a postáról szóló lengyel törvénynek csak az eredeti célkitűzéseiről folytattak, e jogszabály-tervezet végleges változatáról azonban nem, különösen pedig a hozzájárulás azon mértékéről nem, amelyet ezen ország minisztertanácsának zárt ülése során 1%-ról 2%-ra emeltek.
- 143 A Bizottság ezzel szemben előadja, hogy az érintett feleknek lehetőségük volt arra, hogy a postáról szóló lengyel törvény jóváhagyásával kapcsolatos parlamenti munkák során kifejtsek a hozzájárulás mértékének 2%-ra emelésével kapcsolatos álláspontjukat, a felperesek pedig egyébként maguk is elismerték, hogy az ilyen mérték meghatározása a Lengyel Köztársaság parlamentjében folytatott jogalkotási munkák során heves ellenállásba ütközött az érintett postai szolgáltatók részéről.
- 144 A Lengyel Köztársaság is azt állítja, hogy ez az érvelés minden jogi alapot nélkülöz.
- 145 E tekintetben elegendő emlékeztetni a fenti 44–55. pontban azon második jogalapra adott válaszként kifejtett megfontolásokra, amellyel a jelen jogalap nagymértékű átfedésben van. E megfontolásokból következik, hogy ténylegesen sor került az ágész-keretszabály 14. pontja értelmében vett, a postai szolgáltatók észrevételeit figyelembe vevő nyilvános konzultációra, továbbá hogy az átláthatóság követelményeit tiszteletben tartották, vagyis a jelen jogalap fő előfeltevése nélküli a ténybeli alapot.
- 146 Ennélfogva a harmadik részt el kell utasítani.

e) A negyedik, arra alapított részről, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott, a méltánytalan pénzügyi teherre vonatkozó feltételt

- 147 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el egyrészt azért, hogy nem folytatott le megfelelő vizsgálatot annak meghatározása érdekében, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek folytán a PP-nek nettó költségeket kellett-e viselnie, továbbá hogy e kötelezettségek „méltánytalan” pénzügyi terhet jelentettek-e az említett vállalkozás számára, másrészt pedig annak megállapításával, hogy a PP által elszenvedett veszteségek ilyen méltánytalan pénzügyi tehernek minősültek (a megtámadott határozat (152) preambulumbekzdése).

- 148 Így a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy a lengyel hatóságok helyesen ültették át a postai irányelvet, miközben e hatóságok nem tartották tiszteletben a Bíróság ítélkezési gyakorlatában annak meghatározása érdekében kialakított kritériumokat, hogy valamely pénzügyi terhet mikor kell úgy tekinteni, hogy az a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdése értelmében méltánytalan az egyetemes postai szolgáltatás biztosítására kijelölt szolgáltató számára, ezáltal pedig ellentételezésnek van helye.
- 149 E tekintetben a felperesek szerint a nettó költségek finanszírozásának igazolásához nem elegendő hiánynak fennállnia, hanem még az is szükséges, hogy a hiány túlzott legyen, vagyis meghaladja az érintett vállalkozás azon képességét, hogy e hiányt a saját forrásaiból fedezze, azaz meghaladja különösen a felszereléseinek, a gazdasági és pénzügyi helyzetének, valamint a piaci részesedésének a szintjét.
- 150 Ezenkívül, még mindig a felperesek szerint, a szolgáltatás helytelen működtetéséhez vezet az, ha a méltánytalan teher fennállását csak az egyetemes szolgáltató által elszenvedett veszteségek alapján mérlegelik annak érdekében, hogy e veszteségeket kompenzációs alapról finanszíroztassák, mivel a szolgáltató az egyetemes szolgáltatás nettó költségeinek annál magasabb finanszírozásához juthat, minél jelentősebbek a veszteségei.
- 151 A Bizottság ezzel szemben lényegében előadja, hogy a PP részére nyújtott közszolgáltatási ellentételezés összeegyeztethetőségének ellenőrzése keretében nem volt köteles mérlegelni azt, hogy a lengyel hatóságok e tekintetben helyesen ültették-e át a postai irányelvet, sem pedig azt, hogy fennáll-e olyan méltánytalan pénzügyi teher, amely igazolhatja a kompenzációs alap létrehozatalát. A Bizottság által végzett ellenőrzés ugyanis annak vizsgálatából áll, hogy az ellentételezés feltételei összeegyeztethetők-e a belső piaccal, vagyis hogy a hozzájárulási kötelezettség nem sérti-e a versenyt a postai szolgáltatások piacán. Az egyetemes szolgáltatás nettó költségeinek azon finanszírozása, amelyet a kijelölt szolgáltatóra háruló méltánytalan pénzügyi teher fennállásától függetlenül alakítanak ki, ezen indok alapján szükségképpen összeegyeztethető a belső piaccal, tekintettel az EUM-Szerződésben foglalt, az állami támogatásokkal kapcsolatos rendelkezésekre. Mivel a kérdések egymástól függetlenek, a kifogás hatástalan.
- 152 E tekintetben mindenekelőtt fel kell idézni a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdését, amely a következőképpen rendelkezik:
- „Amennyiben egy tagállam azt állapítja meg, hogy az ezen irányelv szerinti egyetemes szolgáltatási kötelezettségek az I. melléklet figyelembevételével kiszámított nettó költséget vonnak maguk után, és méltánytalan pénzügyi terhet jelentenek az egyetemes szolgáltató(k) számára, a következőket vezetheti be:
- [...]
- b) egy, az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek a szolgáltatók és/vagy a felhasználók közötti megosztására szolgáló mechanizmust.”
- 153 Először is, azon kérdés sérelme nélkül, hogy a jelen esetben a Bizottság köteles volt-e, illetve milyen mértékben volt köteles megvizsgálni a szóban forgó intézkedés egyéb uniós szabályokkal, köztük a postai irányelvvel való összhangját (lásd a fenti 63–66. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), az említett irányelv 7. cikke (3) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy az érintett tagállam feladata meghatározni, hogy a szóban forgó egyetemes szolgáltatási kötelezettségek méltánytalan terhet jelentenek-e a kijelölt szolgáltató számára. Márpedig a jelen esetben ez a helyzet, mivel a postáról szóló lengyel törvény – amely az említett postai irányelvet átültette – szerint a UKE feladata, hogy elvégezze ezt az értékelést (a megtámadott határozat (16) preambulumbekkezdése).

- 154 Másodszer, azon érvet illetően, amely szerint az, hogy az UKE a PP-nek az egyetemes szolgáltatásaiból eredő számviteli veszteségeit méltánytalan pénzügyi tehernek minősítette, ellentétes a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdésével, elegendő megállapítani, hogy ez az érv az e rendelkezés értelmében vett nettó költségek és számviteli veszteségek fogalmainak összekeverésén alapul, mivel az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségei csak annyiban keletkeztethetnek jogot ellentételezésre, amennyiben azok méltánytalan pénzügyi terhet jelentenek az e kötelezettségekkel terhelt szolgáltató számára.
- 155 Hasonlóképpen, a 2010. október 6-i Bizottság kontra Belgium ítéletben (C-222/08, EU:C:2010:583), valamint a 2010. október 6-i Base és társai ítéletben (C-389/08, EU:C:2010:584), amelyekre a felperesek az érvük alátámasztása érdekében hivatkoznak, a Bíróság annak pontosítására szorítkozott, hogy nem minden nettó költség minősül automatikusan olyan méltánytalan pénzügyi tehernek, amelynek alapján ellentételezésnek van helye.
- 156 Márpedig meg kell állapítani, hogy a szóban forgó intézkedés nem keletkeztet automatikusan semmilyen jogot ahhoz, hogy ellentételezzék a PP egyetemes szolgáltatási kötelezettségeivel járó nettó költségeket. A megtámadott határozat (16), (84)–(87) és (144) preambulumbekkezdéséből ugyanis kitűnik, hogy a PP-nek biztosított ellentételezéshez való jog csak akkor áll fenn, ha az egyetemes szolgáltatások számviteli veszteségeket eredményeznek. Ráadásul az ellentételezéshez való e jog akár az egyetemes szolgáltatásokból eredő számviteli veszteségekre, akár pedig az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeire vonatkozó összegek közül a legcsekélyebbnek felel meg. Ezáltal, mint azt a Bizottság a megtámadott határozat (144) preambulumbekkezdésében kiemeli, a szóban forgó intézkedés korlátozóbb jellegű, mint az ágész-keretszabály, amely potenciálisan lehetővé tette volna az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek teljes körű ellentételezését. Következésképpen semmiképp nem sértheti a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdését az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek ellentételezéséhez való jog biztosítása, valamint e jognak az egyetemes szolgáltatásokból eredő veszteségekre korlátozása.
- 157 Harmadszor, azon érvet illetően, amely szerint a választott módszer nem ösztönzi hatékonyságra a PP-t, egyrészt meg kell állapítani, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek számítása figyelembe veszi a hatékonysági kiigazításokat oly módon, hogy ne vegyék számításba a PP-nek a megtámadott határozat (34) preambulumbekkezdésében megállapított bizonyos hatékonysági hiányosságait. Másrészt, a PP minden évben köteles korrekációs cselekvési tervet előterjeszteni annak érdekében, hogy megszüntesse, vagy legalább mérsékelje az egyetemes szolgáltatásaiból eredő számviteli veszteségeket (a megtámadott határozat (15) preambulumbekkezdése). Következésképpen el kell utasítani a felperesek azon érveit, amelyek szerint a kompenzációs alap finanszírozásának szabályai végeredményben az egyetemes szolgáltatás esetleges helytelen működtetésének fedezését eredményezik.
- 158 Negyedszer, a felperesek lényegében azt állítják, hogy a PP „gazdasági potenciálja” lehetővé tette számára, hogy szembenézzen az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeivel, mivel az ágazat liberalizációja folytán jelentősen csökkenthette a költségeit többek között azáltal, hogy megszüntet több száz postahivatalt.
- 159 Az ilyen észrevételekkel ugyanakkor a felperesek semmiképpen sem bizonyítják, hogy az egyetemes szolgáltatás költségeinek ilyen csökkentése méltányossá tette volna a nettó költségekkel járó terhet, következésképpen pedig azt, hogy az egyetemes szolgáltatásokból eredő számviteli veszteségek finanszírozása összeegyeztethetetlen lett volna a kereskedelem fejlődésével. Az ilyen észrevételek csak azt hangsúlyozzák, hogy a PP az egyetemes szolgáltatással járó költségeinek csökkentésével törekedett a hatékonyságra, megfelelően ezáltal az ágész-keretszabályban foglalt követelményeknek.
- 160 A jelen esetben ugyanis a Bizottságnak többek között azt kellett mérlegelnie, hogy ezen ellentételezés összege nem haladta-e meg a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével járó nettó költségek fedezéséhez szükséges mértéket, ennek során pedig nem a potenciális vagy jövőbeli költségeket kellett figyelembe vennie, hanem a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során ténylegesen felmerülő

valós költségeket (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 24-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság ítélet, T-125/12, EU:T:2015:687, 87. és 88. pont). Márpedig a felperesek nem bizonyítják, hogy a szóban forgó intézkedéssel nyújtott ellentételezés hátrányos következményekkel járna a szóban forgó piacra, miközben nem fedezi szükségképpen az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek összes nettó költségét.

- 161 E feltételek mellett a negyedik részt, következésképpen pedig a harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

4. A negyedik, a postai irányelv 7. cikke (1) bekezdésének és 8. cikkének megsértésére alapított jogalapról

- 162 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság azáltal, hogy „elfogadta az egyetemes szolgáltatás költségeinek a PP részére biztosított”, a megtámadott határozat (51)–(56) preambulumbekkezdésében felsorolt „kizárólagos és különleges jogok [révén történő] finanszírozását”, tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben nem tartotta tiszteletben a postai irányelv 7. cikkének (1) bekezdését és 8. cikkét. Mindenesetre a felperesek szerint e jogok biztosítása nem lehet indokolt.

- 163 A Bizottság mindenekelőtt azt állítja, hogy a támogatás összeegyeztethetőségének ellenőrzésére irányuló kötelezettsége keretében nem volt köteles megvizsgálni, hogy a postáról szóló lengyel törvény megfelelt-e a postai irányelv rendelkezéseinek. Mindazonáltal a megtámadott határozatban semmi esetre sem fogadta el, hogy a PP-nek ilyen jogokat biztosítsanak, hanem csupán megvizsgálta, hogy a nettó költségekre vonatkozóan a lengyel hatóságok által alkalmazott számítási módszer összhangban volt-e az ágész-keretszabállyal.

- 164 A Lengyel Köztársaság e jogalap elutasítását kéri. E tekintetben kifejti, hogy a különböző kizárólagos és különleges jogokra vonatkozóan a Bizottság által lefolytatott vizsgálatnak nem az volt a célja, hogy meghatározott előnyöket biztosítson a PP-nek, hanem az, hogy kiszámítsa az egyetemes szolgáltatásokkal járó nettó költségeket. Végeredményben az ilyen jogok értékét levonták az egyetemes szolgáltatási kötelezettség nettó költségeiből, vagyis a jogalap hatástalan.

- 165 E tekintetben a postai irányelv 7. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok nem adhatnak vagy tarthatnak fenn a postai szolgáltatások bevezetésére és nyújtására vonatkozó kizárólagos vagy különleges jogokat. A tagállamok a (2), (3) és (4) bekezdésben meghatározott eszközök közül egy vagy több felhasználásával vagy a Szerződéssel összhangban lévő egyéb módon finanszírozhatják az egyetemes szolgáltatások nyújtását.”

- 166 A postai irányelv 8. cikke ezenkívül pontosítja, hogy a 7. cikk rendelkezései „nem érintik a tagállamok arra vonatkozó jogát, hogy nemzeti jogszabályaik szerint megszervezzék a közforgalmi útvonalak mentén levélgyűjtő szekrények elhelyezését, a postai bélyegek kibocsátását, illetve a bírósági vagy közigazgatási eljárások során igénybe vett ajánlott postai szolgáltatásokat”.

- 167 Azon kérdés sérelme nélkül, hogy a jelen esetben a Bizottság köteles volt-e, illetve milyen mértékben volt köteles megvizsgálni a szóban forgó intézkedés egyéb uniós szabályokkal, köztük a postai irányelvvel való összhangját (lásd a fenti 63–66. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), meg kell állapítani, hogy a felperesek nem adnak elő semmi olyan érvet, amely alátámaszthatná, hogy a PP-nek biztosított, a megtámadott határozat (51)–(56) preambulumbekkezdésében felsorolt jogok ne tartoznának a postai irányelv 8. cikkében kifejezetten szabályozott kivétel hatálya alá, következésképpen pedig alátámaszthatná az ugyanezen irányelv állítólagos figyelmen kívül hagyásában megnyilvánuló hibát.

- 168 A fentiekre tekintettel e jogalapot el kell utasítani.

5. Az ötödik, az EUMSZ 102. cikk és EUMSZ 106. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

- 169 A felperesek azt állítják, a PP-nek biztosított közszolgáltatási ellentételezés megerősíti a PP erőfölényes helyzetét, ezáltal pedig az [EUMSZ 102. cikknek] az erőfölényben lévő vállalkozások versenykorlátozó visszaélő magatartására történő alkalmazásával kapcsolatos bizottsági jogérvényesítési prioritásokról szóló bizottsági közlemény (HL 2009. C 45., 7. o.) értelmében vett versenyellenes kizorító hatást vált ki a piacon. E feltételek mellett a megtámadott határozat ellentétes az EUMSZ 102. cikk és az EUMSZ 106. cikk (1) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezéseivel.
- 170 A Bizottság a jogalap elutasítását kéri.
- 171 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a jogalap, ahogyan azt a keresetlevelekben megfogalmazták, és még ha azt hatások kiváltására alkalmasnak is feltételezzük, mindenképp elfogadhatatlan, mivel nem tartalmaz kellő pontosítást ahhoz, hogy annak megalapozottságát értékelni lehessen.
- 172 A válaszokban e jogalap alátámasztása érdekében előadott érvek nem cáfolhatják a fenti következtetést.
- 173 Így először is, ami az Inpost 2015-ben keletkező állítólagos veszteségeivel kapcsolatos, illetve arra alapított érveket illeti, hogy az Inpost 2016-ban a postai szolgáltatási tevékenységeinek megszüntetése mellett döntött, ezek az érvek a jelen esetben nem fejtenek ki hatást, mivel – mint az a fenti 26. pontban megállapítást nyert – a kompenzációs alapot 2015-ben nem aktiválták, továbbá – mint azt a fenti 25. pont pontosította – a megtámadott határozat nem érinti az ezen évet követő időszakot.
- 174 Másodszor, ha feltételezzük is, hogy a Bizottság az egyenértékű szolgáltatásokra irányuló tevékenységek jövedelmezőségi szintjét nem állapíthatta volna meg 5,5%-ban, mivel ezzel együtt úgy ítélte meg, hogy a súlyozott átlagos töke Költség jóval magasabb volt, minthogy azt 10,82%-ban állapították meg, továbbá ha feltételezzük is, hogy a felperesek ténylegesen fel kívántak hozni ilyen érvet, a felperesek nem bizonyítják, hogy e körülmény további pontosítások nélkül mennyiben járulhatna hozzá a PP erőfölényes helyzetével való visszaéléshez, amelyet a felperesek itt vitatni szándékoznak.
- 175 A fentieket figyelembe véve tehát az ötödik jogalapot el kell utasítani.

6. A hatodik, a Charta 52. cikkével együtt értelmezett 16. cikkének és 17. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

- 176 A felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozat azáltal, hogy kötelezően fizetendő aránytalan hozzájárulást ír elő velük szemben, a vállalkozási szabadságuk és a tulajdonhoz való joguk indokolatlan korlátozását eredményezi, amelyeket védelemben részesít a Charta 52. cikkével együtt értelmezett 16. cikke és 17. cikkének (1) bekezdése.
- 177 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság vitatja a felperesek érvelésének megalapozottságát.
- 178 Ki kell emelni, hogy a felperesek nem pontosítják a jogilag megkövetelt módon azokat a tényállási elemeket, amelyek alátámaszthatnák e jogalapot, és amelyek bizonyíthatnák, hogy a szóban forgó ellentételezés a tulajdonhoz való jogukat és a vállalkozási szabadságukat mennyiben korlátozta volna aránytalanul, vagyis oly módon, amely meghaladja a szóban forgó egyetemes szolgáltatás megfelelő teljesítésének biztosításához alkalmas és szükséges mértéket.
- 179 Ezenkívül egyrészt, ezen alapvető jogok esetleges korlátozása nem a megtámadott határozatból ered, amellyel a Bizottság nem vitatta a neki bejelentett támogatási intézkedést, hanem magából a postáról szóló lengyel törvényből, illetve végső soron az e törvényt végrehajtó egyedi határozatból, amely törvényt és határozatot a felperesek – mint az kitűnik az iratanyagból – e szempontból nem vitatták a

hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok előtt. Másrészt meg kell állapítani azt is, hogy mivel nem nyert bizonyítást, hogy a szóban forgó kompenzációs rendszer akadályát képezné annak, hogy a postai szolgáltatók Lengyelországban az egyetemes szolgáltatással egyenértékű szolgáltatásokat forgalmazzanak, e rendszer nem sértheti a felperesek vállalkozási szabadságát vagy tulajdonhoz való jogát sem. Az ilyen hozzájárulási intézkedés ugyanis semmilyen módon nem korlátozza a felpereseket abban, hogy éljenek azon jogukkal, hogy a szóban forgó piacon gazdasági tevékenységeket gyakoroljanak, sem pedig abban, hogy gyakorolják az e szolgáltatások előállításával és forgalmazásával kapcsolatos tulajdonjogukat, különösen pedig a szellemi tulajdonjogukat.

180 E feltételek mellett a hatodik jogalapot el kell utasítani.

7. A hetedik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

181 A felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozat nincs kellőképpen megindokolva, e tekintetben pedig a következő kilenc indokra hivatkoznak: először is, a Bizottság „a PP-n kívüli szolgáltatók által teljesített értékesítések révén elért nyereségekre vonatkozóan nem szerzett be semmilyen adatot”; másodszer, a Bizottság „tévesen állapította meg, hogy a PP-n kívüli szolgáltatók működési jövedelmezőségéről nem rendelkezett adatokkal, aminek következtében csak a PP adataira támaszkodott”; harmadszer, a Bizottság „a PP vonatkozásában tévesen fogadott el 10,82%-os tőkejövedelmezőségi szintet, ezzel együtt elismerve, hogy a versenytársak vonatkozásában 5,5%-os működési jövedelmezőségi szint is elegendő volt”; negyedszer, a Bizottság „[a megtámadott határozat] indokolásában nem fejtette ki azokat az okokat, amelyek alapján a hozzájárulás 2%-ban maximált mértéke megfelelő volt”; ötödször, a Bizottság „[a megtámadott határozat] indokolásában nem fejtette ki azokat az okokat [sem], amelyek alapján nem ítélte hátrányosan megkülönböztetőnek az alaphoz való hozzájárulás kötelezettségét”; hatodszer, a Bizottság „tévesen állapította meg, hogy a postáról szóló törvény tervezete 2012-ben nyilvános konzultáció tárgyát képezte”; hetedszer, a Bizottság „tévesen állapította meg [azt is], hogy a lengyel hatóságok [a kompenzációs] alaphoz való hozzájárulás mértékét 2%-ban, a küszöbértéket pedig egymillió PLN-ben rögzítették”; nyolcadszor, a Bizottság „tévesen állapította meg, hogy a postai szolgáltatók nem adták elő az észrevételeiket”, végül pedig kilencedszer, a Bizottság „a versenyre gyakorolt hatás értékelése szempontjából nem vette figyelembe súlyosító körülményként a közbeszerzésről való lemondást”.

182 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság e jogalap egészének elutasítását kéri.

183 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatások tárgyában hozott valamely bizottsági határozat esetében az EUMSZ 296. cikk második bekezdése szerint megkövetelt indokolásának világosan és félreérthetetlenül be kell mutatnia az intézmény által e tárgyban levezetett okfejtést úgy, hogy az érdekelt megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező igazságszolgáltatási fórum pedig gyakorolhassa felülvizsgálatát. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére és a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem követelmény, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk második bekezdése követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül a Bizottság által az előzetes vizsgálati eljárás végén elfogadott azon határozatnak, amely nem emel kifogást, tartalmaznia kell azon alapvető indokokat, amelyek lehetővé teszik az érintett harmadik személyek számára azon körülmények megértését, amelyek alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően nem állnak fenn komoly mérlegelési nehézségek (lásd ebben az értelemben: 2008. december 22-i Régie Networks ítélet, C-333/07, EU:C:2008:764, 64. és 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 184 Az előző pontban összefoglalt kilenc indok közül hét indok összességének olvasatából világosan kitűnik, hogy a felperesek lényegében összekeverik a megtámadott határozat alapját képező ténybeli és jogi elemek megalapozottságát e jogi aktus indokolásának hiányával vagy elégtelenségével, vagyis az ilyen kifogásokat hatástalanoknak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: 1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 65–67. pont). A „rossz indokolás” ugyanis, még ha azt bizonyítottak is feltételezzük, nem jelentheti automatikusan az indokolás „hiányát” vagy „elégtelenségét” (lásd ebben az értelemben: 2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítélet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 37. pont).
- 185 Ugyanez a helyzet a fenti 180. pontban felidézett első három és utolsó négy kifogást illetően is, amelyek lényegében arra irányulnak, hogy elegendő bizonyíték hiányára (első kifogás), a tényállás megállapításának hibájára (második, hatodik és nyolcadik kifogás), valamint mérlegelési hibára és téves jogalkalmazásra (harmadik, hetedik és kilencedik kifogás) hivatkozva kétségbe vonják a megtámadott határozat megalapozottságát.
- 186 Ami a negyedik, arra alapított kifogást illeti, hogy a Bizottság a felperesek szerint „[a megtámadott határozat] indokolásában nem fejtette ki azokat az okokat, amelyek alapján a hozzájárulás 2%-ban maximált mértéke megfelelő volt”, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (168) preambulumbekzdésében a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó, a forgalom 2%-ában rögzített százalékos mértéket arányosnak lehetett tekinteni, mivel azt olyan szinten maximálták, amely a PP által az egyenértékű szolgáltatások területén elért jövedelmezőségi szintnek csupán töredékét tette ki. A Bizottság pontosította, hogy arra számított, hogy a PP versenytársai is elérhetnek ilyen jövedelmezőséget, tehát észszerűen juthatott arra a következtetésre, hogy a hozzájárulás e szintje a hatékony versenytársakat nem vezeti ki a piacról, illetve nem tartja azokat a piacon kívül.
- 187 E pontból kitűnik, hogy a Bizottság érintette azokat az okokat, amelyek alapján úgy ítélte meg, hogy a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány a jelen esetben megfelelő volt. Mivel a Bizottság jelezte, hogy a százalékos arány csupán a töredékét tette ki a PP által az egyenértékű szolgáltatások területén elért azon jövedelmezőségi szintnek, amelyet a Bizottság szerint a kompenzációs alaphoz hozzájárulni köteles szolgáltatók is elérhettek, az tehát a hatékony versenytársakat nem vezeti ki a piacról, illetve nem tartja azokat a piacon kívül, a Bizottság megfelelően kifejtette azokat az okokat, amelyek alapján az említett százalékos arányt megfelelőnek ítélte. Másfelől a megtámadott határozat e pontja lehetővé tette egyrészt az érdekeltek számára azt, hogy a jogaik védelme érdekében megismerjék a megtett intézkedés indokait, másrészt pedig az uniós bíróság számára azt, hogy felülvizsgálja a határozat jogszerűségét. A felpereseknek ugyanis módjukban állt vitatni e mérlegelések megalapozottságát, a Bizottsággal szemben többek között azt kifogásolva, hogy a 2%-os mérték megfelelése értékelésének egyetlen viszonyítási pontjaként a PP jövedelmezőségi szintjét vette alapul, miközben az OZPNOP tájékoztatta őt arról, hogy a PP versenytársainak jövedelmezőségi szintje 1% és 2,5% között helyezkedik el. Ráadásul, mint az a fenti 113. és azt követő pontokban kifejtésre került, a Törvényszéknek módjában állt határozni erről az állításról. Következésképpen a felperesek e tekintetben tévesen hivatkoznak az indokolás hiányára.
- 188 Végül, ami az arra alapított ötödik kifogást illeti, hogy a Bizottság „[a megtámadott határozat] indokolásában nem fejtette ki azokat az okokat [sem], amelyek alapján nem ítélte hátrányosan megkülönböztetőnek az alaphoz való hozzájárulás kötelezettségét”, meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (10), (11) és (166) preambulumbekzdésének szövege a következő:
- „(10) A postáról szóló törvény meghatározza az »egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásokat« (a továbbiakban: egyenértékű szolgáltatások) is. A postai törvény 3. cikkének (30) bekezdése értelmében e szolgáltatások magukban foglalják »az egyetemes szolgáltatások esetében előírtakkal megegyező méretű és tömegű azon levél- és postaicomag-küldeményeket, valamint a vakoknak szóló azon küldeményeket, amelyeket nem a kijelölt szolgáltató teljesít az

egyetemes szolgáltatási kötelezettségei keretében«. Az egyenértékű szolgáltatások nem foglalják magukban a futárpostai küldemények gyűjtésére, feldolgozására, szállítására és kézbesítésére irányuló postai szolgáltatásokat.

- (11) A lengyel hatóságok megerősítik, hogy e szolgáltatások egyenértékűek az egyetemes szolgáltatásokkal a harmadik postai irányelv értelmében, amelynek (27) preambulumbekzdése így rendelkezik: »[a]nnak megállapításához, hogy mely vállalkozások kötelezhetők a kompenzációs alaphoz való hozzájárulásra, a tagállamoknak mérlegelniük kell, hogy az ilyen vállalkozások által nyújtott szolgáltatások a felhasználó szemszögéből az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásoknak tekinthetők-e, mivel az egyetemes szolgáltatásokkal kellő mértékben felcserélhetőnek bizonyulnak, figyelembe véve a szolgáltatások jellegzetességeit, ezen belül a többletértéket képviselő jellemzőket, valamint rendeltetésüket és az árképzést. E szolgáltatásoknak nem kell szükségképpen rendelkezniük az egyetemes szolgáltatás minden vonásával, amilyen például a napi kézbesítés vagy a teljes körű országos lefedettség«.
- (166) Ha a százalékos arány kiszámított egységes mutatója nagyobb, mint 2%, az egyes gazdasági szereplők által fizetendő hozzájárulást a hozzájárulásra köteles egyes szolgáltatók releváns bevételének 2%-ában (a felső határ) kell meghatározni. Mivel a százalékos arány e mutatója minden piaci szereplőre egységesen alkalmazandó, minden egyes gazdasági szereplő a jövedelmek ugyanazon arányában teljesít hozzájárulást az egyetemes szolgáltatások és az egyenértékű szolgáltatás szegmensében. Az egyes gazdasági szereplőktől megkövetelt hozzájárulás ebben a formájában úgy tekinthető, mint amely mentes a hátrányos megkülönböztetéstől.”

¹⁸⁹ Mivel a Bizottság jelezte, hogy a postáról szóló lengyel törvény értelmében az egyenértékű szolgáltatások nem foglalják magukban a futárpostai szolgáltatásokat, továbbá kifejtette, hogy annak meghatározásához, hogy mely vállalkozások járulnak hozzá az alaphoz, azt kell megvizsgálni, hogy az e vállalkozások által nyújtott szolgáltatások a felhasználó szemszögéből az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásoknak tekinthetők-e, közvetetten ugyan, de egyértelműen megállapította, hogy a futárpostai szolgáltatások a felhasználók szemszögéből nem minősülnek az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásoknak. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy mivel a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány minden piaci szereplőre egységesen alkalmazandó, az egyes szolgáltatóktól megkövetelt hozzájárulás nem hátrányosan megkülönböztető. Másfelől a megtámadott határozat e pontjai lehetővé tették egyrészt a felperesek számára azt, hogy a jogaik védelme érdekében megismerjék a megtett intézkedés indokait, másrészt pedig az uniós bíróság számára azt, hogy e tekintetben felülvizsgálja a megtámadott határozat jogszerűségét. A felpereseknek ugyanis módjukban állt vitatni e mérlegelések megalapozottságát, a keresetleveleknek többek között az 58. és 59. pontjában azt állítva, hogy nem volt nehéz meghatározni azokat a futárpostai szolgáltatásokat, amelyek a felhasználók szemszögéből hasonlóak az egyetemes szolgáltatásokhoz, továbbá hogy a futárpostai szolgáltatások az igénybevételük, a díjszabásuk és a nyújtási feltételeik folytán helyettesíthetők az egyetemes szolgáltatásokkal. Ráadásul, mint az a fenti 91. és azt követő pontokban kifejtésre került, a Törvényszéknek módjában állt határozni erről az állításról. A felperesek tehát tévesen állítják, hogy e tekintetben elégtelen lenne az indokolás.

¹⁹⁰ Az eddigiek összességét figyelembe véve tehát a hetedik jogalapot el kell utasítani, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

¹⁹¹ Az eljárási szabályzat 134. cikke alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

- 192 A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.
- 193 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék a fellebbezéseket elutasítja.**
- 2) **Az Inpost Paczkomaty sp. z o.o. és az Inpost S.A. maga viseli saját költségeit, valamint köteles viselni az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket is.**
- 3) **A Lengyel Köztársaság viseli saját költségeit.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Forrester

Póltorak

Perillo

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. március 19-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei és alkalmazandó fő jogszabályi rendelkezések	2
II. Az eljárás és a felek kérelmei	4
III. A jogkérdésről	5
A. A jogvita tárgyáról és a felperesek eljáráshoz fűződő érdekéről	5
B. Az ügy érdeméről	5
1. Az első, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy nem tartották tiszteletben a postai irányelv 7. cikkének (2) bekezdését, valamint az ágész-keretszabály 19. pontját	5
2. A második, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen ítélte úgy, hogy teljesülnek az ágész-keretszabály 14. és 60. pontjában meghatározott feltételek	7
a) Az első kifogásról	8
b) A második kifogásról	9
3. A harmadik jogalapról, amely egyrészt az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésén alapul, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta az ágész-keretszabály 52. pontját, másrészt pedig a postai irányelv 7. cikke (1) és (3)–(5) bekezdésének megsértésén	10
a) A harmadik jogalap érvényesülési köréről és a postai irányelv 7. cikkének megsértésére alapított kifogásra tekintettel e jogalap hatástalanságáról	11
b) Az első, a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány állítólag hátrányosan megkülönböztető jellegére alapított részből	12
1) Az egyetemes szolgáltató és az egyenértékű szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok közötti összehasonlításról	14
2) A futárpostai szolgáltatások összehasonlításáról	15
c) A második, a hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos arány és a hozzájárulás alá tartozó bevételek küszöbértékének állítólag aránytalan jellegére alapított részből	17
1) A hozzájárulás legmagasabb összegét meghatározó százalékos mérték arányosságáról.	19
2) A hozzájárulásra köteles szolgáltatókat meghatározó bevételi küszöbértékről	22
d) A harmadik, az arányosság elvének a megsértésére alapított részből	23
e) A negyedik, arra alapított részből, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott, a méltánytalan pénzügyi teherre vonatkozó feltételt	23
4. A negyedik, a postai irányelv 7. cikke (1) bekezdésének és 8. cikkének megsértésére alapított jogalapról	26

5. Az ötödik, az EUMSZ 102. cikk és EUMSZ 106. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról.....	27
6. A hatodik, a Charta 52. cikkével együtt értelmezett 16. cikkének és 17. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról	27
7. A hetedik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról	28
A költségekről	30